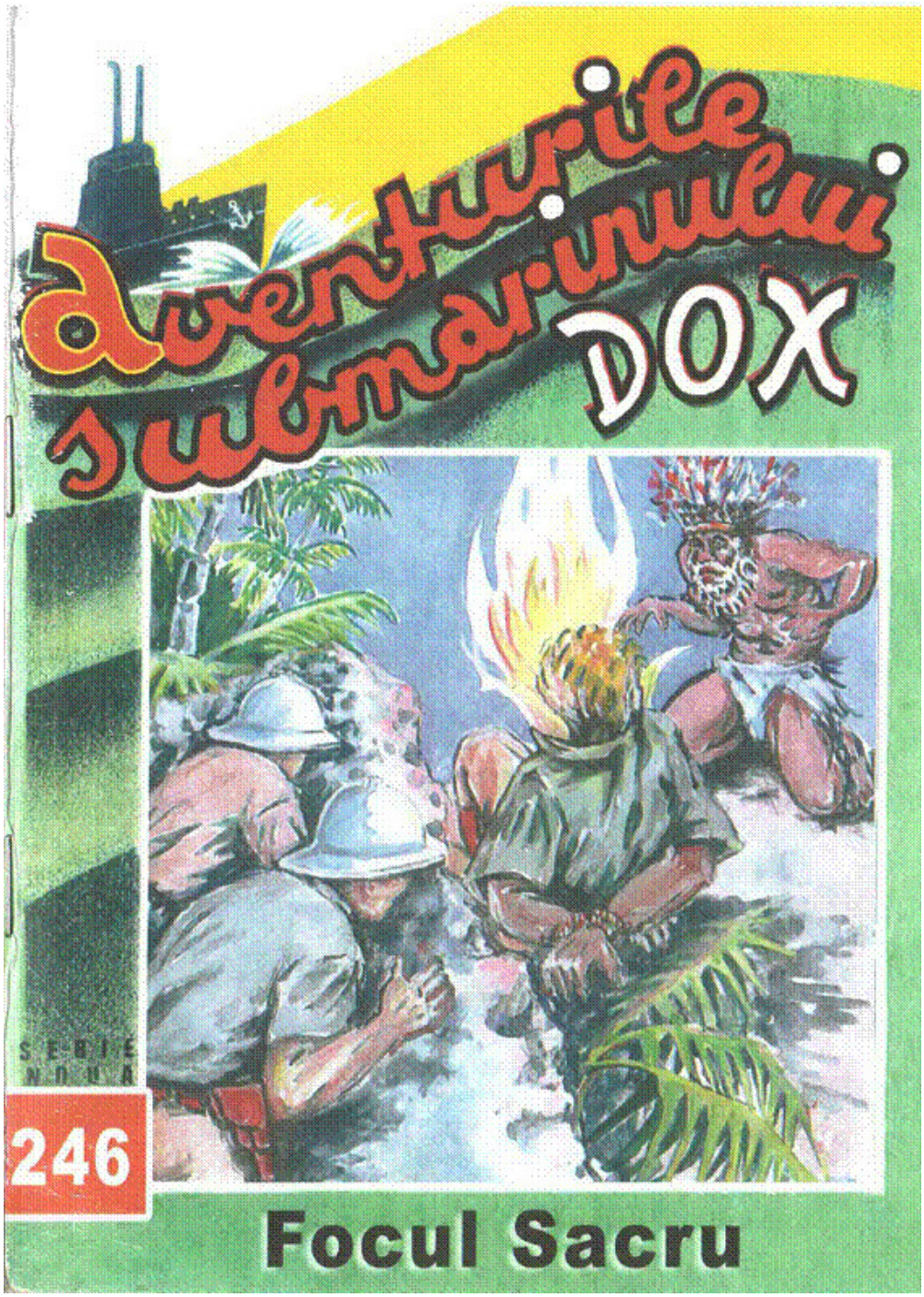
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
246
Focul Sacru

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 246

FOCUL SACRU

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
SCLAVA

DUPĂ O CĂLĂTORIE MINUNATĂ am ajuns în sfârşit în Insulele Fidji. Am aruncat ancora într-un port mic al insulei Kadavu, unde am fost primiţi cu multă curiozitate.

Un olandez pe nume Remsdaal ne invită în casa lui. El a fost singurul care a făcut gestul acesta, deoarece ceilalţi plantatori, în marea lor majoritate englezi, ne-au salutat cu prietenie şi aşa cum am mai menţionat, cu curiozitate, dar nu s-au mai interesat de soarta noastră şi ne-au lăsat în seama olandezului.

Am preferat de la bun început acest mic port pentru a ne putea dedica în linişte studiilor pe care doream să le facem aici.

O expediţie de mai multe zile în interiorul insulei urma să aibă loc în zilele următoare. Era foarte potrivit pentru noi ca înainte de a întreprinde excursia în interiorul insulei să fie cineva care să ne ofere anumite sfaturi şi lămuriri suplimentare asupra a ceea ce urma să vedem şi să vizităm.

Remsdaal era rezident pe insula aceasta de douăzeci şi unu de ani şi desigur avea experienţă. Înainte de a ne arăta plantaţia a trebuit să luăm un mic dejun pe veranda bungalowului său.

Cu acest prilej am aflat că acesta era necăsătorit şi că mai avea un frate care poseda şi el o mare plantaţie, dar pe altă insulă. Când olandezul află care e scopul vizitei noastre pe această insulă căzu pe gânduri.

— Aţi nimerit într-o perioadă nepotrivită unui asemenea scop, domnilor. Tocmai acum indigenii trec printr-o pasă proastă şi se pare că e destulă agitaţie în rândurile lor. Nu pot spune că aceste lucruri se petrec şi printre indigenii de pe plantaţiile mele, ci mă refer numai la aceia care locuiesc în pădurile şi în munţii insulei. Pe oamenii mei mă pot bizui deoarece am stabilit demult cu aceştia că nu vor mai cădea în vechile datini şi ritualuri ale fraţilor indigeni.

— Eu cred căci chiar şi guvernul britanic a contribuit la extirparea vechilor practice ale acestor insulari, fu de părere Marian. Când vă referiţi la indigeni aveţi în vedere în primul rând străvechii locuitori al insulei Fidji, nu-i aşa?

— Fireşte, domnule! Nu ştiu cât de multe ştiţi despre aceşti vechi locuitori, dar aţi citit multe despre aceştia bănuiesc, nu-i aşa?

— Fireşte, domnule Remsdaal, am intervenit eu. Vă pot reda cu exactitate câte insule aparţin grupului de insule Fidji.

Sunt 250 de insule mari şi mici împreună. Sunt de origine vulcanică şi se presupune că odată au aparţinut continentului. În interiorul insulei se găsesc munţi înalţi de 1220 metri.

— Văd că v-aţi făcut bine lecţiile domnule Bertram, dar dacă veţi fi de acord am să vă relatez câte ceva despre vechii locuitori ai insulelor, pentru a înţelege mai bine obiceiurile acestora şi cumva sursele tulburărilor. Noi, plantatorii, nu avem de ce ne teme, întrucât guvernul englez va oferi suficientă protecţie, dar nu-i mai puţin adevărat că dacă izbucneşte o revoltă generală, atunci asta nu-i de glumă!

— V-am fi foarte recunoscători dacă ne-aţi povesti câte ceva despre insula asta, domnule Remsdaal, îl rugă Marian. În felul acesta am fi avertizaţi şi ne-am putea lua măsuri de precauţie, dacă va fi să vizităm interiorul insulei.

— Vorbiţi de excursia asta în interior de parcă ar fi o bagatelă, domnule, dar nu este deloc aşa. Aici se găsesc păduri impenetrabile, în care se adăpostesc străvechi locuitori. După cum ştiţi, aceştia provin de pe insula Papua. Se aseamănă mult între ei, au păr bogat, lung, negru, parţial lins, parţial creţ, precum şi o barbă deasă şi tare. Au o statură frumoasă, zveltă şi puternică. Culoarea pieii lor variază de la negru la măsliniu şi chipurile lor se aseamănă cu cele ale aborigenilor australieni. Ciudat este că şefii sau căpeteniile lor se deosebesc de restul consângenilor lor printr-o frunte înaltă şi lată.

— Aţi auzit cumva zvonuri de genul că indigenii, sau măcar unii dintre ei, ar putea fi canibali?

— Dacă mai sunt şi astăzi, nu pot să o spun, dar odinioară e clar să au fost adepţii canibalismului în cea mai rea variantă a sa. Carnea de om, ca o delicatesă printre dânşii şi-o serveau de fiecare dată la anumite ocazii deosebite. Cu orice prilej, cum ar fi construcţia unui templu sau a unei bărci, se organizau festivităţi unde sacrificiul uman şi prânzul cu carne de om era la mare cinste. Prizonierii de război, naufragiaţi bătrâni, copii şi chiar fete erau mâncate cu plăcere.

— Toate acestea s-au petrecut demult, nu-i aşa, domnule Remsdaal, astăzi toate acestea sunt doar o amintire, ce spuneţi?

— Nu trebuie să se mai petreacă azi asemenea grozăvii, e drept! Englezii s-au străduit mult în această privinţă. Dar ce fac indigenii în satele lor din adâncul junglei Dumnezeu ştie! Sigur, sunt învăţaţi mereu de către misionari să-şi schimbe viaţa, dar eu sunt de părere că mulţi dintre ei îşi mai venerează vechiul lor zeu Kolan, care cerea asemenea jertfe.

Dar nu numai acest zeu este venerat ci şi mulţi alţii. Fiecare trib îşi are propriul lui zeu. Oamenii deosebiţi din rândurile lor sunt veneraţi după moarte şi ridicaţi la rangul de zei.

— Apreciem foarte mult toate informaţiile care ni le-aţi oferit, domnule Remsdaal şi vă asigurăm că vom ţine cont de ele, fu de părere Marian. Dar acum între noi, dacă nu vă e cu supărare, cum se comportă indigenii când vine vorba de relaţiile cu albii?

— Acei care muncesc pe plantaţie, foarte bine, sunt muncitori, lucrează de bunăvoie şi bucuroşi pentru noi şi ne recunosc de stăpâni. Însă cu acei băştinaşi rezidenţi în păduri şi munţi neexploraţi, avem o experienţă mai degrabă contrarie. Mie mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat pe când eram la vânătoare. Mă rătăcisem în pădure şi nu mai puteam să-mi găsesc drumul. Deodată într-un mic luminiş apăru unul dintre aceşti indigeni care luă imediat o atitudine foarte duşmănoasă. Întrucât am învăţat ceva din limba acestor locuitori în cei douăzeci şi unu de ani de rezidenţiat pe insulă. I-am strigat foarte hotărât să renunţe la atitudinea lui dacă mai vrea să se întoarcă acasă. Mi-am scos revolverul de la brâu îndreptându-l spre el.

Omului păru să-i fie frică, întrucât acesta îmi explică imediat că are nici o intenţie rea în ceea ce mă priveşte. I-am cerut că-mi indice direcţia aproximativă pe unde trebuia să o iau pentru a ajunge la plantaţia mea. I-am descris în amănunţime totul. Acest indigen indică spre nord şi-mi spuse, insistând, că în două ore voi atinge cu siguranţă coasta. Spunând asta, dispăru cu repeziciune în desişul bogat. Am luat direcţia indicată, dar m-am oprit deseori, întrucât mi se părea că am pornit-o în direcţie contrară. Nu-mi puteam imagina că mă înşelasem într-o aşa de mare măsură. Mă surprinse noaptea şi am fost nevoit să mi-o petrec singur în pădure, ce înseamnă asta, ştiam prea bine. Puteam conta în orice moment că voi fi ajuns de indigeni al căror spirit războinic îl cunoşteam şi prin urmare, eram conştient că în cazul în care eram luat prizonier, mă expuneam la pericole nebănuite.

M-am hotărât să mă urc într-un copac înalt, ascunzându-mă între ramurile sale. Nu voiam să adorm, ci să veghez toată noaptea. Oboseala m-a învins până la urmă şi am adormit. Mă legasem din prevedere de o creangă solidă, pentru a nu mă prăbuşi accidental. Câteva ore mai târziu M-am convins că am procedat bine. M-a trezit un strigăt slab care se auzea de sub mine. A, spionat printre crengi, uitându-mă cu precauţie, dar n-am putut descoperi nimic, din pricina

întunericului. Cu toate astea, ştiam că de jos chemase o voce omenească, o simţeam prea bine. După o vreme am perceput câteva zgomote cauzate, zgomote produse de frângerea crengilor, fâşâitul frunzelor şi altele asemănătoare, sugerându-mi că mai mulţi oameni se strecurau prin desiş. Din nou am auzit zgomote stranii, câteva voci şoptite ca şi cum indigenii s-ar fi sfătuit între ei. Din păcate, n-am putut înţelege nici un cuvânt, întrucât eram prea departe de aceştia.

Acum trebuia să stau liniştit, întrucât cel mai mic zgomot m-ar fi putut trăda. Aproape două ore am încremenit acolo, aşteptând ca aborigenii să se îndepărteze deoarece strigătele lor se auzeau tot mai slabe. N-am îndrăznit să mă mişc şi am aşteptat în linişte ivirea zorilor. A fost o aşteptare lungă şi mi se părea că niciodată nu se va mai face ziuă.

Deodată aşteptarea mea a luat sfârşit. Se făcu lumină şi când am privit cu prudenţă printre ramuri aproape am încremenit de uimire când mi-am dat seama că aveam de ce să fiu aşa de precaut. Jos lângă copacul în care mă urcasem dormea încă aborigenul pe care-l întâlnisem şi pe care l-am întrebat asupra direcţiei bune.

Am fost silit să mai rămân în copac, dar nu am avut de aşteptat mult, întrucât apăru al doilea aborigen care îl trezi pe primul cu o lovitură de picior. Au început să se sfătuiască între ei şi acum că vorbeau destul de tare, am putut înţelege fiecare cuvânt. Am înţeles că aborigenul îmi indicase cu totul o direcţie falsă. Dacă aş fi urmat-o aş fi ajuns în satul băştinaşilor, care mă aşteptau deja acolo. Vorbeau şi despre un anume praznic care acuma nu se mai putea ţine. Vorbele astea mi-au dat mult de gândit. Am mai rămas în copac întreaga dimineaţă, deşi cei doi sălbateci, dispăruseră repede în tufiş.

De abia atunci când a început să mă chinuiască cumplit foamea am coborât din copac şi am luat-o în direcţia contrară celei indicate de sălbatec. După patru ore am ajuns în locuri cunoscute şi curând la plantaţia mea.

— Ceea ce aţi pătimit dumneavoastră, domnule Remsdaal ne dovedeşte faptul că trebuie să fi foarte precaut când este vorba de aborigeni, dar eu tot cred că nu le va merge chiar aşa de uşor cu noi. Ne va însoţi credinciosul nostru Pongo precum şi ghepardul nostru domesticit, aşa că nu avem a ne teme de nimic.

— Nu spuneţi asta, domnilor! V-am spus deja că aceşti insulari sunt cuprinşi de o mare agitaţie şi nu cunosc pricina. Poate că e în legătură cu vreo zeitate a lor oarecare.

— Am întâmpinat de curând o aventură în Noua Caledonie, în care un preot de rang înalt a jucat un rol deosebit. Acesta a încercat să-i convingă pe muncitorii de pe plantaţie să-i gonească pe albi, dar din fericire nu a reuşit. El a fost…

Marian nu-şi putu termina fraza întrucât pe scaunul gol din verandă apăruse o siluetă ciudată. O tânără aborigenă îl ocupase după care se ridică şi se plimbă de-a lungul verandei. Era înveşmântată într-un costum strâns pe corp, care-i sublinia armonia trupului, lăsându-i libere braţele şi gâtul.

Mersul ei era atât de straniu încât îi captă atenţia prietenului meu. Se părea chiar că această indigenă umbla în somn. Îşi ridicase ambele braţe în sus, de parcă ar fi încercat să traverseze orice obstacol în înaintarea ei. Ochii săi largi deschişi erau aţintiţi asupra unui punct şi părea să nu fi băgat de seamă prudenţa oamenilor în preajma ei.

— Este oarbă, domnule Remsdaal? întrebă în şoaptă Marian.

— Nu este… sclava mea Suma.

— Sclava dumneavoastră?

Glasul lui Marian căpătase o atare intonaţie încât îl făcu pe plantator să râdă.

— Fireşte, sclava mea, domnilor, dar despre asta ceva mai târziu. Acum avem altceva de discutat, se eschivă politicos gazda noastră. Comportaţi-vă cât se poate de normal. Suma va adormi în curând din nou.

Cuvintele amfitrionului nostru sunară destul de ciudat aşa încât din nou am privit-o pe tânăra fată cu atenţie. Aceasta se apropie tot mai mult după care se opri la trei paşi de verandă, încremenind fără a se mişca din loc. Apoi pronunţă clar şi puternic câteva cuvinte, pe care din nefericire nu le-am înţeles. După aceea se întoarse pe călcâie şi dispăru ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

După ce nu se mai afla în câmpul nostru vizual l-am privit întrebător pe Remsdaal. Acesta se aplecă ca şi vum ar fi meditate asupra vorbelor spuse de femeia aceea. Privindu-ne feţele uimite ne replică:

— Suma este cu adevărat sclava mea, cel puţin am cumpărat-o şi am plătit pentru ea cât mi s-a cerut. Am găsit-o în pădure aproape moartă de foame şi de sete şi i-am dat de mâncare şi de băut. Deodată, m-am trezit înconjurat de patru băştinaşi, care mi-au cerut că nu-i dau ceva acestei femei. Le-am spus că va muri dacă nu mănâncă şi nu bea ceva, apoi le-am explicat că eu n-am nimic de-a face cu o tânără

indigenă şi că nu-mi aparţine. Apoi mi s-a propus să o cumpăr. Am întrebat de preţ care consta în câteva nimicuri, care erau de mare valoare la indigeni, aşa că am fost de acord. Am hotărât ca doi indigeni să mă însoţească la plantaţie pentru a-şi ridica preţul, iar fata va fi adusă cu acest prilej la mine. Nu vroiam să o las în starea în care se afla pe mâinile sălbaticilor. Am adăugat preţului cerut şi câteva cadouri pentru căpetenie. Cu acest prilej au înştiinţat-o pe biata fată că de aici încolo eu eram stăpânul ei şi că îmi aparţine. Ea dădu numai din cap recunoscător, întrucât se părea că o salvasem de la moarte. De atunci Suma trăieşte la mine.

— Şi este somnambulă?

— Se spune că ar cădea într-o transă, asemănătoare cu somnul. Atunci spune ceva ce eu nu am reuşit să înţeleg până acum. Ciudat este că mi-a vestit sosirea dumneavoastră cu paisprezece zile înainte. Atunci mi-a spus că ar veni oameni albi, care să locuiască la mine.

— Mai multe nu a spus în legătură cu noi, domnule Remsdaal?

Olandezul şovăi puţin, apoi spuse fără ocolişuri:

— Ba da, mi-a spus că aceştia oameni vor găsi focul sacru….

— Focul sacru, ce înseamnă asta, domnule Remsdaal? întrebă Marian interesat.

— Numai dacă aş şti, domnilor! Numai dacă aş şti! Mărturisesc că sunt la fel de novice în material asta ca şi dumneavoastră.

— Şi ce a mai prezis tânăra fată, mai exact?

— Aici este ciudăţenia! Focul sacru arde!

— Mai mult nimic?

— Ciudat este că acu două săptămâni nu ne cunoşteam deloc şi totuşi a prezis sosirea noastră! Atunci am vorbit pentru prima dată de focul sacru şi azi, ne spune că el arde. Ce părere ai de treaba asta Robert?

Am ridicat din umeri, întrucât nu eram în stare să-mi fac vreo idee despre tot ce înseamnă asta. Am trăit lucruri misterioase şi în India dar şi ceea ce ni s-a întâmplat aici, în Fidji era neaşteptat. Şi tocmai noi trebuia să găsim acest foc sacru.

— De câtă vreme o aveţi pe Suma? se interesă Marian.

— De exact patru săptămâni şi de atunci nu a mai părăsit plantaţia.

— Şi ce face aici, la dumneavoastră?

— Se ocupă de curăţenie. Este amabilă şi ascultătoare.

— Şi unde locuieşte?

— Într-o mică colibă lângă pădure. Am vrut să-i găsesc un loc printre dependinţele mele dar a insistat că locuiască acolo. N-am avut nimic împotrivă şi i-am permis. Coliba ei este la o depărtare de un sfert de oră de aici.

— O priviţi, mă rog, o consideraţi pe fata asta sclava dumneavoastră, domnule Remsdaal?

Olandezul izbucni în râs.

— O, nu, nu, domnilor! N-am stofă de stăpân de sclavi! Eu am salvat-o pe Suma şi acum o plătesc pentru serviciile ei, lucru pe care nu l-aş fi făcut dacă era într-adevăr sclava mea. Gândul de a o privi ca pe o sclavă nu mi-a trecut prin cap.

— Ne-aţi invitat în casa dumneavoastră ca să vă fi musafiri mai mult cu gândul la predicţia acestei tinere indigene, nu-i aşa, domnule Remsdaal?

— Ca să fiu franc, aşa el Am vrut să văd, am fost curios ce va ieşi din toată povestea asta! Dar să ne mărginim la asta şi să vedem dacă sunteţi în stare să găsiţi focul sacru!

— Păcat că nimeni nu ştie mai multe despre acest foc sacru. N-aţi vorbit niciodată cu Suma despre lucrul ăsta?

— Niciodată! Am amintit doar despre starea precară în care am găsit-o, dar nu-şi putea aminti nimic şi asta am şi bănuit. De aceea nici nu am mai întrebat-o mai departe.

— Când va fi în stare de trezire o s-o întreb eu însumi ce ştie de focul sacru. Aţi mai întrebat-o ceva atunci când s-a aflat în starea aia de transă, domnule Remsdaal?

— Nu, niciodată! Am fost atât de înspăimântat auzind-o prima dată, încât înainte de a o întreba ceva a şi trecut mai departe. Am considerat-o lunatecă atunci când a apărut prima oară, tocmai când mă pregăteam să merg la culcare.

— Şi cum au privit ceilalţi lucrători de pe plantaţia dumneavoastră prestaţia Sumei?

— O privesc ca pe o sfântă şi nu mai contenesc cu plecăciunile nu numai atunci când este în starea de transă ci şi în stare de veghe.

— În acest caz puteaţi să întrebaţi pe unul dintre lucrătorii dumneavoastră despre focul sacru, domnule Remsdaal.

— Ca să fiu sincer, domnilor, nu am prea ţinut eu cont de tot ce spunea Suma. Atâta doar că acum fiind aici, întreaga poveste mi se pare destul de stranie. O să mă interes dacă vreunul dintre muncitorii mei ştie ceva mai mult despre focul sacru.

— Faceţi lucrul ăsta, domnule Remsdaal! Noi vom merge mâine. Aşadar în junglă şi vom folosi întreaga zi pentru a

obţine informaţii. Cel mai bine ar fi să ne interesăm şa câţiva aborigeni, dar asta mai târziu, după ce ne veţi arăta plantaţia. Aş vrea cu ocazia asta să privesc mai bine în chipurile acestora, ca atunci când le voi pune întrebarea.

— Atunci ar fi bine, poate, dacă am porni-o cât de curând. Cât de mult ne va lua ca să vizităm plantaţia? am întrebat eu.

— Partea asta, aproape o zi întreagă. Pentru început, o să vă duc la plantaţia de tutun, pentru că de acolo vom ajunge la timp pentru a prinde masa de prânz. Vreţi înainte de asta să daţi de ştire echipajului dumneavoastră de pe iaht?

— Nu, nu e necesar. Oamenii noştri ştiu ce avem de gând să întreprindem.

Ne-am ridicat şi am părăsit împreună cu Remsdaal veranda. Mai întâi acesta ne însoţi de-a lungul plajei pentru a ne arăta coliba unde locuieşte Suma. Aceasta nu era de găsit şi nu ştiam momentan unde se află. Încă nu vroiam să vorbim cu ea, pentru asta rămânea timp mai târziu.

II
SUMA DISPARE

PLANTAŢIA DE TUTUN a olandezului Remsdaal era plasată excelent. Am putut remarca că muncitorii acestuia lucrau pentru el cu plăcere, peste tot era salutat cu prietenie şi el le răspundea tuturor cu acelaşi ton.

Supraveghetorii săi au ieşit imediat la raport după apariţia acestuia. Remsdaal ascultă cu atenţie totul şi dădu ordinele în consecinţă. Aborigenii nu se preocupau de noi, dar din când în când ne aruncau priviri curioase, pe furiş evident, ca apoi să se reîntoarcă la lucrul lor. Printre lucrători am remarcat de asemenea şi mulţi chinezi care mai lucraseră altădată şi pe alte plantaţii.

Plantaţia lui Remsdaal avea cam vreo cincizeci de hectare, împărţită în vreo două sute de parcele la care lucrau vreo patru sute de angajaţi. Deci pe parcelă lucrau doi oameni. Li se asigura lăstari care erau plantaţi la distanţe egale. Pentru lucrători era tocmai sezonul grijilor şi al temerilor. Dacă obţineau recolte bogate puteau profita din plin, putând face o mică avere. Dacă dimpotrivă, recolta era mică, făceau datorii plătibile de abia în sezonul următor.

De aceea fiecare muncitor îşi îngrijea parcela cu cea mai mare grijă, ocrotindu-şi plantele, asigurându-le apa, hrana perfectă pentru ele.

După ce planta se dezvolta din plin, la maturitate era retezată aproape de la rădăcină cu cuţite speciale destinate acestui scop. Apoi erau legate în snopi şi duse în magazii, unde plantele fermentau. Acolo se afla de serviciu în permanenţă un supraveghetor, care avea sarcina de a controla plantele. Acesta controla marfa primită şi elibera o chitanţă lucrătorilor pentru recolta predată.

În magaziile de fermentare erau angajate femei ce legau plantele de bare orizontale dispuse sub acoperiş, atârnate acolo până se usucă. Pereţii laterali erau prevăzuţi cu orificii pe unde să poată intra soarele, aerul şi lumina, care grăbesc procesul de uscare. Plantele se transformă din verzi ce erau într-o culoare brună, ce arată că procesul de uscare e complet şi s-a încheiat. Sunt scoase afară, unde li se iau pistilele pentru a elibera frunzele. Acestea sunt adunate şi împachetate în legături.

Remsdaal ne povesti toate acestea pe drumul de întoarcere la fermă. Ascultam cu atâta atenţie încât aproape că am uitat de intenţia lui Marian de a întreba pe câţiva lucrători despre focul sacru.

Ne-am oprit în faţa a doi tineri lucrători indigeni care o rupeau binişor pe englezeşte. Marian l-a întrebat pe unul despre locul de origine şi despre felul cum s-au acomodat aceştia la ferma albilor.

Muncitorul răspundea politicos şi părea că, se ţine în continuare şi de treabă. Deodată Marina îi puse o întrebare directă:

— Ştii ceva de focul sacru?

Omul încremeni brusc, apoi îl privi pe Marian ca pe o stafie, după care scutură energic din cap:

— Nu ştiu nimic, veni precipitat răspunsul.

Apoi, fără a mai aştepta o altă întrebare, ne întoarse spatele şi se apucă de lucru, fără a-l mai interesa persoana noastră.

Cam la fel ne-a mers cu al doilea, respectiv al treilea lucrător. Toţi au înmărmurit când au auzit de focul sacru, dar nici unul dintre aceştia n-au recunoscut că ştiu ceva despre acesta.

Acum eram preveniţi. Focul sacru era o noţiune despre care se ştia clar că indigenii au habar. Dar ce însemna şi unde urma să-l găsim, nimeni nu era dispus să-i informeze. Nu ne mai rămânea decât ultima speranţă care era Suma, poate că la urma urmei, la ea vom avea mai mult noroc.

Am făcut un ocol pentru a ne reîntoarce. Când am ajuns în dreptul colibei care-i servea de locuinţă Sumei, olandezul o strigă pe nume. Nu ne răspunse nimic şi acelaşi lucru se petrecu şi la al doilea apel al olandezului. În cele din urmă Remsdaal se îndreptă înspre colibă şi se uită pe fereastră înăuntru.

— Suma nu este aici, poate că are de lucru la fermă. Haideţi să mergem, în curând se va servi prânzul.

Un sfert de oră mai târziu ne aflam din nou pe verandă. Remsdaal îi întrebă pe servitorii indigeni care aduceau de mâncare dacă au văzut-o pe Suma. Aceştia au negat din cap, dar le spuse s-o cheme sau să o caute prin casă.

După o jumătate de oră unul dintre servitori se întoarse, raportând că nu au găsit-o pe Suma nicăieri şi a transmis tuturor servitorilor să o caute.

— O să apară până la urmă, se arătă liniştit Remsdaal. S-a mai întâmplat că a lipsit câte o zi.

— Să înţeleg că nu părăseşte plantaţia niciodată? întrebă Marian.

— Nu, nu! Când vrea să fie singură se duce într-un golf singuratic şi priveşte continuu valurile. Doar atunci când o apucă foamea se reîntoarce la fermă.

— Dacă ştiţi pe unde se aţine, trimiteţi un mesager care s-o aducă! Am vrea foarte mult să vorbim chiar azi cu ea, domnule Remsdaal.

— O s-o fac imediat după prânz, domnule Farrow. Ce părere v-aţi făcut despre focul sacru? Credeţi cumva că oamenii mei ştiu câte ceva despre acest lucru?

— Cu siguranţă le e foarte familiară noţiunea asta, mi-am dat seama de la început. Numai că nu vor trăda secretul ăsta cu nici un chip. Fiindcă fără îndoială este vorba despre o taină a aborigenilor şi mă încumet să cred că are strânsă legătură cu zeităţile acestora.

— Aşadar, intenţionaţi să lămuriţi enigma, domnule Farrow?

— Aşa cred, fiindcă ne-a făcut curioşi. Şi în plus chiar Suma a previzionat acest lucru.

Remsdaal ridică din umeri.

— Nu prea vă înţeleg, domnilor! Alergaţi chiar în inima pericolului. Şi mai mult! Îmi vine să cred că asta vă incită!

— Ca să fiu sincer, aveţi dreptate. Din fiecare aventură avem ceva de învăţat. Pe de altă parte e şi un prilej de a-i cunoaşte pe aborigeni.

— Din păcate eu nu vă pot însoţi în tentativa dumneavoastră de a elucida misterul. Poate că nici nu e cine ştie ce şi muncitorii mei nu ştiu nimic despre asta.

— Chiar şi aşa, neştiutori nu sunt, bănuiesc, aşa cum se fac, iar simţurile mele nu m-au înşelat niciodată. M-am gândit bine şi am de gând să pornesc mâine dimineaţă. Aveţi cumva o schiţă a insulei pentru a ne putea croi drum mai uşor?

— Am o hartă a insulei, dar sunt marcate numai coastele acesteia întrucât interiorul nu este prea bine cercetat. Mi-am alcătuit şi o hartă personală, unde am însemnări din partea celor care au explorat insula în trecut. O să v-o aduc imediat.

Olandezul se ridică să intre în casă. În acelaşi moment se reîntoarse servitorul care plecase să o caute pe Suma. El a mărturisit că nu a găsit-o pe Suma în golful indicat de stăpânul său şi după părerea lui a părăsit insula.

Asta era cam neplăcut şi ceea ce era mai curios era faptul că o făcuse imediat după sosirea noastră.

— Ştii dumneata ceva despre focul sacru? îl întrebă Marian brusc pe servitor.

Şi acesta încremeni înainte de a putea scoate vreo vorbă, se înclină adânc şi voi să părăsească încăperea, dar Marian îl somă să rămână.

— Noi am auzit câte ceva despre acest foc sacru, ştiu că şi dumneata ai cunoştinţă despre asta!

— Ribana nu cunoaşte nimic despre asta! continuă să nege acesta.

— Nu-i adevărat, de ce ţi-e teamă?

Băştinaşul tăcu şi îşi plecă privirea până în pământ. În acel moment apăru din nou olandezul ce puse o hartă pe masă. Ribana îi raportă şi acestuia despre dispariţia Sumei şi când dori să se îndepărteze Remsdaal îl întrebă la rândul lui:

— Ce ştii despre focul sacru, Ribana?

Din nou negă acesta că ar şti ceva şi dispăru în interiorul casei.

— Cu siguranţă ştie ceva, îl lămuri Marian. Mă îndoiesc că va vorbi vreunul dintre indigeni despre asta. E strict interzis să o facă.

— Şi ce spuneţi despre comportamentul Sumei? Este prima dată când părăseşte plantaţia. Unde oare ar putea să fie?

— Poate că s-a întors la tribul ei.

— Nu prea cred. Îi este foarte frică de ceea ce i s-ar putea întâmpla acolo. Poate… Se va întoarce diseară.

— S-a întâlnit până acum Suma cu oameni di tribul ei pe plantaţie?

— N-am cunoştinţă de asta, dar nici nu m-am interesat. Sper totuşi să o găsim până diseară. Voi da dispoziţii stricte oamenilor mei s-o caute peste tot. Aveţi dispoziţia să-mi vizitaţi în după amiaza aceasta şi restul plantaţiei?

Am fost fireşte de acord, dar am cerut un răgaz de a merge până în port, la iahtul nostru, ca să-i dăm de ştire lui Pongo. El trebuia să facă toate pregătirile pentru a doua zi dimineaţa, să se asigure că aveam pregătite rucsacurile cu tot ce ne trebuia pentru o călătorie de câteva zile. De aceea ne-am luat rămas bun imediat după masă de la olandez, după ce acesta ne-a explicat mai bine detaliile hărţii.

Ne-am înţeles ca după două ore să ne reîntâlnim la fermă, pentru a lăsa ca partea cea mai călduroasă a zilei să treacă. În cabina lui Marian am examinat din nou harta.

— Aici sunt însemnaţi munţi, dragă Robert. Până acolo trebuie să mergem şi dea colo să începem cercetările. Suma a spus literalmente focul sacru arde din nou. Se poate deduce că a fost stins şi acuma arde din nou. Şi ce concluzie trag din asta? Că focul n-a fost pus aici de indigeni, ca avem de-a face cu un fenomen natural, probabil cu un izvor de gaze sau de petrol, care periodic se autoaprinde, probabil.

— Şi de aceea vrei să mergi în munţi?

— După părerea mea, de acolo vom găsi cel mai repede focul sfânt. Faţă de Remsdaal, nu trebuie să menţionăm asta. În plus, nu sunt sigur că n-am comis o prostie interogându-i pe aborigeni cu privire la acest subiect.

— Nu-i exclus! Însă ce părere ai despre Suma?

— Poate că dispariţia ei are anumite motive. Am presentimentul că ne paşte o mare primejdie, de aceea am insistat să ne însoţească şi Pongo şi Maha. Mai ales lui Pongo trebuie să-i spunem exact despre ce e vorba.

După două ore ne-am reîntors la Remsdaal. Chiar înaintea noastră un alt musafir îşi făcuse apariţia la olandez. Îl chema Tkam şi avea o figură disperată. Remsdaal ne făcu cunoştinţă şi ne explică cu părere de rău:

— Domnul Tkam mi-a adus tocmai acum vestea dispariţiei încă de ieri a fiului domniei sale. A fost întreaga zi la vânătoare şi trebuia să se întoarcă până seara. Până acum însă nu a venit.

— Ştia cumva fiul dumneavoastră că aborigenii sunt foarte neliniştiţi acum? se interesă Marian.

— Da, dar a râs. Fiul meu nu se afla în relaţii tocmai bune cu indigenii, ba chiar dimpotrivă, a şi pedepsit câţiva dintre ei şi şi-a atras cu siguranţă ura celorlalţi. Am avut chiar intenţia de a-l trimite să lucreze pe o altă plantaţie dar din nou a râs de mine şi a promis că îi va pedepsi şi mai drastic dacă vor greşi cu ceva sau vor mai murmura împotrivă-i.

— Ce s-a ales de oamenii pe care i-a pedepsit astfel?

— Au fugit într-o noapte de pe plantaţie şi nu s-au mai întors de atunci.

— Şi acum fiul dumneavoastră a dispărut fiind la o expediţie de vânătoare, nu?

— Nu neg că situaţia este foarte primejdioasă. Nu neg că sălbaticii aceia să-l fi răpit. Am auzit de la domnul Remsdaal că mâine veţi porni într-o mică expediţie în interiorul insulei, domnule. Nu aţi putea cu această ocazie să vă interesaţi şi de soarta fiului meu? Am vorbit despre problema mea comisarului englez din insulă dar până acesta va întreprinde o expediţie proprie de cercetare vor mai trece câteva zile. Ce se poate întâmpla într-un răstimp de două zile vă puteţi lesne imagina.

Îmi părea rău de bătrânul plantator. Dacă ar fi fost mai tânăr ne-ar fi însoţit poate în expediţia noastră în interior, dar aşa, cum spunea el însuşi, nu putea face greutăţilor inerente ce se puteau ivi.

— Bine, ne vom interesa de soarta fiului dumneavoastră, domnule Tkam. Ştiţi cumva în ce direcţie s-a îndreptat fiul

dumneavoastră să vâneze?

— Voia să o ia înspre munţi, acolo se gândea că va găsi o pradă mai bogată, de altfel nici nu se găsesc prea multe sălbăticiuni pe insula asta. Trebuie să alergi mult pentru a putea da de ele. Oricum, noaptea nu ar fi pierdut-o şi se reîntorcea acasă.

— Nu-i chiar atât de sigur că fiul dumneavoastră a fost răpit de indigeni, domnule Tkam. Eu însumi, aşa cum am povestit am fost nevoit să îmi petrec noaptea în junglă.

— De acord, dar atunci aţi rătăcit domnule Remsdaal. În ce-l priveşte pe fiul meu, la el nu e cazul, întrucât cunoaşte ţinutul ca nimeni altul. El este singurul care a pătruns până în adâncul munţilor.

— Dacă până deseară nu se va întoarce totuşi, vă promitem că îl vom căuta, zise Marian. Dacă se reîntoarce totuşi, vă rog să ne daţi imediat de ştire. Mi-ar plăcea în acest caz să stau puţin de vorbă cu dânsul, înainte de a pleca.

— Voi fi foarte franc cu dumneavoastră, domnilor! zise Tkam căutându-şi cuvintele. Fiul meu a descoperit în munţi un secret care are legătură cu religia aborigenilor. Mi-a făcut câteva aluzii în acest sens, m-a rugat însă să nu vorbesc cu nimeni despre asta. Mi-am închipuit eu că în felul acesta şi-a atras ura băştinaşilor!

— Vreţi să ne povestiţi totul mai amănunţit, domnule Tkam? îl rugă Marian. Poate că astfel vom ajunge mai repede la ţintă şi îl vom găsi pe fiul dumneavoastră.

— Poate că o să… Râdeţi, dar fiul meu m-a surprins cu o afirmaţie, hei, cum să-i zic, cam.… ciudată. Spunea că a descoperit focul sacru.

— Focul sacru?

Marian se uită mirat la mine şi la Remsdaal, pentru a nu ne da de gol. Din fericire Tkam nu se uită la el, ci continuă:

— Da, cel puţin acestea au fost vorbele fiului meu. Spunea că arde pe o colină stâncoasă şi că aparent venea chiar din străfundul pământului.

— Şi avea o flacără adevărată?

— Da, flacăra înăbuşitoare avea o înălţime de doi metri. Nu părea să fie nici un om prin apropiere, dar când fiul meu a privit în valea prăpăstioasă de la poalele colinei a văzut mulţi băştinaşi îngenuncheaţi, ce se prosternau flăcării. Atunci şi-a dat seama ce înseamnă aceasta. Nimeni nu trebuia să îl vadă în preajma flăcării pentru că atunci ar fi fost pierdut. De aceea s-a ascuns pentru a aştepta ca sălbaticii să se risipească, dar n-au făcut-o. Cel puţin nu imediat. Încă două ore mai dură totul până ce apăru un bătrân băştinaş,

probabil un preot, care se înclină în faţa focului, înspre colina muntoasă de pe creasta dealului. Apoi se apropie de foc, unde aruncă ceva în el de-l făcu şi mai strălucitor. După ce îngenunche din nou, dispăru pentru o bună bucată de vreme.

Fiul meu se târî cu mare băgare de seamă de acolo, pentru a ajunge la cărarea pe care urcase. După cum mi-a spus cu această ocazie a fost văzut de băştinaşi care au izbucnit în urlete de mânie.

— Şi de ce v-aţi întors să vorbiţi despre toate astea Mr. Tkam?

— Cred că toţi indigenii, prin urmare şi cei care locuiesc pe plantaţia mea, cunosc focul sacru şi dacă ar auzi că fiul meu l-a descoperit ar izbucni o adevărată revoltă.

— Sunteţi de părere că fiul dumneavoastră s-a înapoiat din nou acolo pentru a face cercetări?

— Din păcate am temerile mele în această privinţă, domnilor.

— Ştiţi cam aproximativ în ce regiune se află muntele pe care arde focul?

— Da, fiul meu mi l-a descris. Mă rog, locul sau regiunea, mă refer!

Marian puse harta în faţa englezului care nu şovăi prea mult până ce găsi un loc pe care îl însemnă cu o cruce, schiţând astfel locul cu aproximaţie de unde ar trebui să pornească cercetările.

— De acum ştim prea bine în ce direcţie să o luăm.

Remsdaal devenise foarte serios, probabil îşi amintise de profeţiile Sumei, în ceea ce ne priveşte şi de aceea ne examină încă odată cu un ochi critic. Probabil credea că povestea aventurii fiului lui Tkam ne va descuraja de a merge mai departe.

În aceste momente chiar Tkam sparse tăcerea în care ne adâncisem. El sări în sus scoţând un ţipăt de bucurie.

— Uite că vine fiul meu Yunes, nici nu-mi vine să cred!

Atât cât putut de repede părăsi veranda pentru a-i veni în întâmpinare unui om înalt care venea înspre noi.

— Slavă Domnului, că Yunes Tkam s-a reîntors! exclamă Remsdaal. Aveam temerile mele în această privinţă, dar acum mi s-au risipit, uite, chiar acum mi-a venit o idee destul de nebunească. Ce spuneţi dacă Suma ar fi una dintre preotesele focului sacru?

— Acest gând mi-a trecut şi mie prin minte, domnule Remsdaal, veni răspunsul lui Marian, dar…

Marian nu îşi putu termina fraza întrucât ajunseseră în verandă Tkam, tatăl şi fiul. Tkam senior ne făcu cunoştinţă cu fiul său, care luă loc uşurat lângă el şi ne spuse:

— Am trăit o aventură foarte primejdioasă, domnilor, începu el. Tatăl meu mi-a spus că v-a povestit despre focul sacru aşa că vă pot spune şi eu câte ceva despre el. Fireşte că nu trebuia să ţinem totul pentru noi, pentru că va trebui să ne întoarcem în munţi să o salvăm pe Suma.

— Suma? strigă înspăimântat Remsdaal.

— Da, presupusa dumneavoastră sclavă a fost capturată de indigeni şi adusă în faţa focului sacru. Eu zăceam la o depărtare de nici cinci metri de ea şi aşteptam numai momentul când s-o eliberez.

III
AVENTURI ÎN MUNŢI

— POVESTEŞTE-NE YUNES! îl provocă Remsdaal pe tânărul fermier. Suma este în pericol?

Tânărul fermier care rămăsese un moment tăcut după ultimele afirmaţii începu:

— Poate că pe moment nu! Pentru că indigenii nu au avut voie să o vadă şi să-i vorbească cu excepţia unui preot bătrân. Dar o să vă povestesc de la început. Am plecat în munţi cu intenţia fermă de a căuta încă o dată focul sacru. Am vrut să ştiu dacă încă mai arde.

— Scuză-mă că te întrerup, Mr. Tkam, dar câtă vreme a trecut de când nu ai mai văzut focul sacru?

— Exact acum patru săptămâni. Dorinţa de a-l revedea a fost foarte puternică şi mă trăgea în permanenţă într-acolo. De data asta am fost mai precaut şi m-am convins că nu era nici un băştinaş pe acolo şi abia apoi am urcat versantul pe cărăruia pe care o ştiam. Fără a fi văzut am ajuns sus şi am regăsit din nou focul. Ardea încă. Am rămas multă vreme acolo privindu-l. Deodată am încremenit de spaimă. Din jos din vale se auzeau voci tărăgănate care răsunau ca un cântec straniu. Când am trecut cu privirea de zona împădurită am văzut jos lângă luminiş, lângă defileul prea binecunoscut, pe băştinaşii care se adunaseră acolo. Am zărit cum bătrânul preot a apărut din nou, de aceea m-am ascuns cât am putut de repede. Ceva mai jos se afla o lespede de stâncă până la care cu puţină îndemânare puteai ajunge de pe coama dealului. Acolo era suficientă protecţie, puteai să vezi şi să nu fi văzut. M-am căţărat până acolo şi am aşteptat ca preotul să îşi facă apariţia. Nu a durat mult şi a şi apărut. Mai întâi îngenunche în faţa focului apoi aruncă ceva în el. Am presupus că se va îndepărta din nou, cum a mai făcut-o prima dată, dar m-am înşelat. Preotul se aşeză jos lângă foc şi nu se mai mişcă de acolo. Cum m-am simţit văzând că nu se îndepărtează de acolo puteţi să vă imaginaţi şi singuri. În fiecare clipă mă aşteptam să fiu descoperit. Îmi trecu prin minte dacă nu ar fi mai bine să mă reped asupra bătrânului imobilizându-l, dar mi-am alungat gândul din minte, întrucât aveam timp suficient să o fac dacă aş fi descoperit. Încet, foarte încet s-au scurs minutele şi orele acolo. În cele din urmă au venit zorile. Odată cu venirea acestora preotul s-a ridicat din nou în picioare şi a aruncat ceva în foc. După care s-a ridicat şi, Slavă Domnului, s-a pregătit să coboare. De abia după un timp mi-am părăsit şi eu ascunzătoarea şi am coborât cărarea

îngustă. Atât de repede nu am putut însă să o fac întrucât băştinaşii mai stăteau la picioarele muntelui, astfel încât am fost nevoit să mă ascund într-o peşteră. Dimineaţa a trecut fără să se întâmple ceva. Mă gândeam totuşi cum aş putea oare scăpa, dar mi-am dat seama că era imposibil atâta timp cât băştinaşii mai erau la poalele muntelui. Aproape de amiază am auzit un ţipăt şi din ascunzătoarea mea mi-am putut da seama că băştinaşii aduceau cu ei o tânără fată. Am recunoscut-o pe Suma şi m-am mirat ce căuta în zona aceia. Doi băştinaşi o sprijineau şi o duseră la preotul cel bătrân, care o însoţi pe cărăruia care ducea înspre focul sacru. În apropierea locului unde eram eu ascuns, făcu o pauză şi le vorbi ceva băştinaşilor. Suma se sprijini de pereţii de stâncă şi se uită cu ochii uimiţi în jos. Am îndrăznit să îi fac un semn pe ascuns, arătându-i să meargă şi să se ascundă undeva jos în defileu. Aici, în locul unde mă ascunsesem eu să mă apăr de băştinaşi, doar câte unul puteau pătrunde către mine. Sigur, puteau să mă silească să capitulez prin înfometare. Suma îmi răspunse la semnul meu discret, dar se comporta ca şi cum nu ar fi fost în pericol. Apoi porni din nou cu bătrânul preot pe cărăruia care ducea sus, în timp ce restul băştinaşilor se aflau jos. După aceea m-am grăbit să mă reîntorc pentru a aduce vestea. Nu am mers acasă ci v-am căutat pe dumneavoastră, domnule Remsdaal, pentru a vă ruga să mă însoţiţi pentru a o salva pe Suma. De aceea am ajuns aici primul. Nu bănuiam că o să-l găsesc pe tatăl meu aici.

Marian îmi făcu un semn pe care l-am înţeles imediat, apoi se întoarse înspre Yunes Tkam şi îl întrebă:

— Cât durează până ajungem în munţi, Mr. Tkam?

— Patru ore. Vreţi să mă însoţiţi?

— Nu, vrem să mergem singuri până acolo, Mr. Tkam. Eşti mult prea obosit şi trebuie să te odihneşti. Haide mâine de dimineaţă cu un însoţitor. Noi vom veghea asupra Sumei şi nu vom permite să i se întâmple nimic rău.

— Vreţi să porniţi încă o dată într-acolo, domnule? întrebă Remsdaal.

— Dacă e posibil, acum, imediat. Tânăra aborigenă se găseşte într-un pericol mult mai mare decât poate ea presupune. Descrie-ne numai drumul pe care trebuie să apucăm, Mr. Tkam! Într-o jumătate de oră suntem plecaţi.

Tânărul Tkam ne-ar fi însoţit bucuros chiar acum, dar era foarte obosit şi conştient că nu ar putea întreprinde un nou urcuş în noaptea aceea.

Ţinând harta în faţa ochilor, i-a descris drumul cât mai exact posibil. Ne-am ridicat apoi pentru a ne înapoia pe iahtul nostru şi a ne pregăti. Remsdaal ne-a urat noroc şi ne-a recomandat prudenţă, rugându-ne totodată să o aducem înapoi pe Suma, pe care nu ar fi vrut-o abandonată în ghearele sălbaticilor.

Ne-am grăbit cât am putut pentru a ajunge la vas. Pongo nu s-a mirat deloc când i-am împărtăşit că vrem să o pornim chiar în noaptea aceasta. Rucsacurile noastre erau pregătite, prin urmare nu ne mai reţinea nimic.

De data asta mergea cu noi şi Maha, pe care îl consideram un apărător mai bun decât orice scut sau însoţitor uman. Ghepardul nostru domesticit ne devenise credincios ca un câine. După o jumătate de oră deja ne găseam în junglă. A trebuit să înconjurăm plantaţia lui Remsdaal pentru a nu fi văzuţi de muncitorii aborigeni. Aceştia ar fi ştiut imediat ce intenţionam, după ce am întrebat atâta despre focul sacru.

Trebuia să ne grăbim dacă vroiam ca înaintea nopţii să atingem munţii. Din fericire tânărul Tkam ne descrisese munţii foarte exact pentru a nu ne rătăci. După vreo două ore drumul deveni cu adevărat periculos, deoarece ne aflam în zona populaţiei de băştinaşi. Întrucât îl aveam pe Maha cu noi, acestora le-ar fi fost greu să ne surprindă. Pongo o luase câţiva metri înaintea noastră, asigurându-ne parcursul. Am depăşit multe luminişuri mici şi am trecut de un teren înţesat de tufişuri alambicate şi dese, care m-au făcut să cred că am rătăcit drumul. Pongo însă menţinea drumul drept şi se mulţumea să zâmbească când l-am avertizat să nu se grăbească aşa pentru că s-ar putea să rătăcească drumul.

Din nou am trecut de un luminiş când deodată Maha se opri brusc, ciulindu-şi urechile. Ştiam că ceva se află în faţa noastră, de aceea ne-am aplecat repede pentru a nu fi văzuţi dacă de noi se apropia cineva.

Au trecut câteva minute apăsătoare, în care nu se petrecu nimic relevant, nu se auzea nici un zgomot şi cu toate astea simţeam că în imediata noastră apropiere se aţine cineva. Chiar şi Pongo se opri spionând printre tufişuri. Maha se comporta normal, dar deodată smuci de sfoara de care îl ţinea Pongo. Voia pur şi simplu să o zbughească în tufiş.

Am perceput în fine un mic zgomot. O creangă trosni şi din nou se repetă zgomotul de odinioară. Undeva, în tufişurile acelea se afla cineva care acuma încerca să se îndepărteze.

Marian îi făcu un semn lui Pongo. Uriaşul negru se năpusti înspre tufişurile din direcţia de unde venise zgomotul

trădător, însoţit de către Maha şi curând după aceea se auzi un ţipăt înăbuşit de furie. L-am urmat şi noi numaidecât şi ne-am regăsit lângă uriaşul negru care se căznea să îl domolească pe Maha ce ţinea între labele sale un aborigen. Era un om tânăr, care ne privea înfricoşat. Avea numai o măciucă asupra sa, pe care acum o strângea cu putere în mână, după care odată eliberat din strânsoarea labelor ghepardului, sări drept în picioare.

Din păcate nu ne-am putut face înţeleşi, la toate întrebările lui Marian nu fu în stare să lege ceva inteligibil, murmura încontinuu cuvinte neînţelese şi la un moment dat sări şi dispăru în tufişuri.

Pongo vru să se ia după el, dar Marian îl reţinu:

— N-are nici un rost! Tot nu ne puteam înţelege cu el şi să-l luăm prizonier la ce ne-ar folosi?

— Aşa o fi, dar acum ne va trăda aborigenilor şi aceştia ne vor întâmpina cum se cuvine în munţi, i-am replicat eu puţin înfuriat.

— Nu poate şti ce vrem. Mulţi albi umblă pe aici prin junglă, veni răspunsul calm al prietenului meu.

— Poate, dar oricum are un supraveghetor aproape. Cred că datorită tânărului aborigen misiunea noastră va fi îngreunată, dacă nu va deveni chiar imposibilă.

— Prea le vezi toate în negru, dragă Robert. Dar ar trebui să ne grăbim, în curând vom fi ajuns la destinaţie, în munţi. Îi făcu semn lui Pongo care se apucă din nou să controleze prin desiş. Nu am mai auzit şi mai ales nu am mai văzut nici un băştinaş. Ştiam însă că s-au îndepărtat cât au putut de mult şi asta se vedea clar din urmele lăsate în tufişuri.

Fără să ne oprim ne-am continuat parcursul. Curând munţii au apărut în faţa noastră şi acum trebuia să fim foarte prudenţi. Yunus Tkam ne descrisese şi aici drumul, deci nu aveam voie să ne rătăcim. Am descoperit defileul şi totodată cărarea îngustă care ducea sus. Cât despre băştinaşi nici aici.… nimic. Totul părea liniştit şi părăsit ca şi o regiune pustie.

— *Masser,* Pongo crede că mai bine stă aici şi pândeşte cu Maha, spuse deodată uriaşul nostru însoţitor. Pongo crede că băştinaşii curând se întâlnesc aici. Şi atunci poate spiona şi spune la *Masser.*

— Aşa deci, vrei să te ascunzi aici până noi vom urca cărăruia?

— Da, *Masser* Farrow, Pongo crede că mai bine.

— Bine! Ascunde-te atunci aici, în peştera pe care a folosit-o şi tânărul Tkam pentru a se face nevăzut. Vezi acolo

sus la vreo zece metri înălţime o cărare îngustă, de acolo vei putea supraveghea întreaga regiune.

Pongo dădu numai din cap, iar cu privirea scrutătoare se uită în toate părţile, apoi păşi împreună cu Maha pe cărăruia foarte îngustă. Când ajunse în dreptul peşterii dispăru acolo, în felul acesta având spatele asigurat.

Acum eram ferm convinşi că nu vom fi luaţi pe nepregătite odată ajunşi în vârf. Încet şi cu multă prudenţă ne-am continuat ascensiunea. Când parcursesem aproape jumătate de drum, se lăsă întunericul. Acum trebuia să fim şi mai prevăzători pentru a recunoaşte la timp orice băştinaş care ar fi apărut undeva în faţa noastră. Fără nici un incident am ajuns pe creastă. Luna răsărise şi lumina aproape ca într-o zi mohorâtă, aşa că ne puteam orienta destul de bine acolo sus. Înafară de asta am remarcat undeva lateral o geană slabă de lumină şi după ce am depăşit câteva stânci am putut admira dintr-un mic crater practicat în sol, ca o adâncitură, minunea naturală căreia aborigenii îi spuneau mai sugestiv focul sacru.

Avea o flacără de vreo doi metri înălţime, care depăşea o creastă stâncoasă paralelă mi-am dat seama că e vorba despre gazele de sondă, care se aprindeau accidental în anumite perioade ale anului. Focul ardea cu intensitate, cu o flacără când mică, când mare. În preajma ei nu se afla nici un om. Marian căută lespedea de stâncă în spatele căreia se ascunsese tânărul Tkam, am găsit-o şi pentru că ştiam că aborigenii vor apărea mai curând sau mai târziu, ne-am adăpostit după aceasta.

Dar asta nu părea să fi mulţumit pe Marian. M-a rugat să stau de veghe la gura peşterii în timp ce el avea să facă o mică recunoaştere a locului. Voia să ştie încotro duce peştera asta şi mai ales ce se afla în spatele ei. Tkam nu avusese timp să facă o astfel de recunoaştere.

Prietenul meu dispăru, întrucât în spatele acesteia se deschidea o crăpătură îngustă. Curând dispăru din vizorul privirii mele, deoarece razele lunii nu puteau ajunge până acolo.

Eu, aşa cum am mai spus, am rămas liniştit în spatele lespezii, de unde se deschidea aceea spărtură pe unde dispăruse Marian. La început am încercat să spionez uitându-mă în toate părţile. Căutam să ţin sub supraveghere spaţiul din faţa mea şi în acelaşi timp să îmi dau seama ce se întâmplă cu Marian. N-am mau auzit însă nici un zgomot provocat de către acesta, aşa că am socotit că s-a îndepărtat mai mult.

Am trecut din nou în revistă tot ceea ce ne-a povestit Tkam. Unde să fi fost ascunsă Suma aici sus? Sau să o fi luat bătrânul preot jos? Dar cu ce scop mia ales dacă va trebui din nou adusă sus? Poate că Remsdaal avusese dreptate când spuse că Suma era una dintre preotesele focului sacru. În acest caz unde era ascunsă? Singura posibilitate era să fie ascunsă întruna din crăpăturile din stâncă, unde am pătruns şi noi. În acest caz Marian avea şanse bune să o găsească. Nu era exclus ca şi preotul să se afle aici, în preajma ei. Acum începea să-mi fie teamă pentru ce i s-ar putea întâmpla prietenului meu. Dacă nu era suficient de prudent, ar putea fi surprins.

Trecu o oră. În cele din urmă se auzi un zgomot şi îndată după aceea am auzit semnalul dat de prietenul meu. După încă două minute acesta fu lângă mine şi îmi şopti:

— A fost bună ideea că am explorat crăpăturile din stâncă, Robert! Conduce într-un cazan înconjurat din toate părţile de pereţi de stâncă. Pereţii sunt atât de abrupţi şi de netezi că nu se poate căţăra nimeni pe ei. În acest cazan se găseşte o colibă veche în care se aţine cineva. M-am gândit imediat la Suma şi tocmai când vroiam să mă strecor neobservat într-acolo, am zărit silueta unui aborigen mai bătrân care păşea acum înspre colibă. Nu intră înăuntru că se aşeză jos, de parcă ar fi voit să stea acolo de veghe întreaga noapte.

— Atunci cu siguranţă că o ţine pe Suma prizonieră acolo.

— Remsdaal a avut totuşi dreptate când a spus că Suma poate fi una dintre preotesele focului sacru. Poate că atunci când o găsise Remsdaal ea fusese izgonită şi rătăcea fără ţintă prin junglă. A cumpărat-o de la oameni aceia ce aveau cu adevărat drept asupra ei. De ce a revenit la aceştia e o enigmă pentru mine.

— Dacă totuşi m-a fost decât un teatru şi Suma a fost vândută cu intenţie unui alb, numai pentru a-l determina să caute focul sacru?

— Dar cu ce scop, băştinaşii şi-ar fi trădat unicul lor secret.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar am ajuns la concluzia că băştinaşii caută o jertfă pentru focul lor sacru şi acesta trebuie să fie un om alb.

— De ce ar fi ţinută Suma în captivitate dacă totul s-ar fi petrecut cu ştirea fraţilor ei?

— Pentru a nu putea să-i trădeze, Mariane!

Prietenul meu ridică numai din umeri. Era numai o presupunere a mea, de aceea mi-am susţinut-o mai departe.

Ne-am sfătuit ce era mai bine să facem în continuare. Dacă marele preot venea încoace ne-ar fi putut descoperi în cele din urmă. De aceea ar fi fost nimerit să căutăm o altă ascunzătoare, dar unde?

Marian se uită în sus şi arătă înspre pereţii de stâncă:

— De-am putea să-i încercăm! fu el de părere. Pereţii nu au o înălţime prea mare şi de acolo de sus am avea o privelişte dominatoare şi nu putem fi văzuţi.

— Aici ai dreptate, hai să încercăm. Să găsim câteva proeminenţe de care să ne prindem şi să ne căţărăm sus.

Marian începu primul să se caţere. L-am urmat numai atunci când acesta ajunsese sus şi începu să examineze împrejurimile. Zece minute mai târziu stăteam lângă el. De aici de sus aveam o privelişte minunată asupra întregului decor, de jur împrejur. Undeva în depărtare am zărit focul de tabără al unei aşezări omeneşti. Probabil era satul băştinaşilor.

După ce am făcut câţiva paşi pentru a privi în prăpastia învecinată, am descoperit defileul unde Pongo a decis să se ascundă împreună cu Maha. În acelaşi timp am văzut şi câţiva indigeni care se aţineau prin preajmă şi aşteptau ceva.

— În curând va apărea şi Pongo aici lângă noi. Va trebui să veghem cu toată atenţia ca să nu cadă direct în braţele preotului, Mariane.

— Pongo va rămâne jos pentru a-i supraveghea pe localnici. Să mergem până la marginea prăpastiei şi să privim în jos. Dacă preotul se îndreaptă înspre focul sacru, atunci voi coborî repede pentru a mă pune în legătură cu Suma.

— Dar dacă este cu adevărat în subordinea preotului, Mariane? i-am reproşat eu.

— Nu prea cred. Chiar atât de vicleni nu sunt aborigenii ăştia!

N-am răspuns nimic atuncea, dar mi-am propus a o ţin sub strictă supraveghere pe Suma, al cărui comportament îmi părea curios. De ce a dispărut ea când tocmai ne-am făcut apariţia noi la plantaţie şi niciodată înainte?

IV
ELIBERAREA LUI YUNES TKAM

AM PORNIT-O ÎNCETIŞOR prin micul gang practicat în stâncă şi după vreo zece minute am ajuns la cazanul stâncos pe care îl dominam de sus cu privirile noastre.

L-am recunoscut pe bătrânul preot care stătea încă în faţa colibei, părând că doarme. Dacă Suma, a cărei prezenţă o bănuia în colibă, ar fi vrut să iasă afară, ar fi trebuit să păşească peste preot şi în acest caz acesta s-ar fi trezit numaidecât. Un sfert de oră am supravegheat cazanul, apoi Marian ne propuse să ne întoarcem pentru a ţine sub supraveghere şi defileul. Ar fi fost posibil ca între timp să se fi produs modificări care l-ar fi determinat pe Pongo să vină încoace.

Ne grăbeam, iar când ne-am aruncat privirile înspre defileu am încremenit de uimire. Acolo mişuna de aborigeni care îşi făcuseră tabăra în apropiere. Aceştia şuşoteau între ei şi priveau cu intermitenţe, parcă plini de aşteptare înspre înălţimi. Cât de repede am putut m-am grăbit înapoi pentru a raporta lui Marian cele văzute.

— Asta dovedeşte că bătrânul preot va merge încă o dată spre focul sacru, fu de părere el. De această ocazie trebuie să ne folosim. Tu trebuie să rămâi aici sus şi să bagi de seamă dacă mă ameninţă vreo primejdie. Cât despre mine, voi încerca să cobor de aici pentru a o căuta pe Suma.

— Şi Pongo?

— El va ştii ce să facă, nu-mi bat eu capul cu asta! Acum, te rog, du-te înapoi şi ţine defileul sub observaţie.

Acolo însă nu s-au schimbat prea multe, atâta doar că au sosit mai mulţi sălbatici. M-am sprijinit de marginea stâncii prăpăstioase, pentru a putea privi mai bine în adâncime. Aceştia s-au aşezat paşnici şi liniştiţi pe jos, sfătuindu-se între ei şi doar din privirile lor mi-am dat seama că aşteptau nişte evenimente în noaptea asta.

Au trecut uşor două ore. Miezul nopţii nu putea fu departe, când sălbaticii s-au ridicat brusc în picioare alergând spre pădure. Acolo se crease agitaţie aproape din nimic, ba chiar bubui şi o împuşcătură. Am sărit şi eu în sus voind să-l avertizez pe Marian, dar n-a mai fost nevoie deoarece acesta venea înspre mine tot într-o fugă.

— Acolo jos se petrece ceva, Mariane! Cred că se duc lupte. Mi se pare că este vorba despre un alb, care a şi slobozit o împuşcătură.

— Yunes Tkam, cred eu. Nu a mai avut linişte şi răbdare şi a venit încoace, acum aflându-se probabil în mâinile aborigenilor.

M-am uitat înspăimântat la Marian, pentru că ştiam prea bine ce înseamnă asta. Prietenul meu însă mă linişti în curând:

— Lucrurile nu stau chiar atât de prost precum par, dragă Robert. Chiar dacă Tkam e în mâinile lor, îl putem elibera. Preotul vine şi el prin gangul de acces, deci ar trebui să cobor imediat ce el va păşi înspre focul sacru. Ştii ce ai de făcut. Mie nu îmi mai rămâne timp să îţi explic, trebuie să mă grăbesc. Rămâi aici la baza prăpastiei şi veghează asupra sălbaticilor. Într-o jumătate de oră sper să fiu înapoi.

Odată acestea fiind spuse, dispăru fără să mai aştepte răspuns. Am vrut să-l urmez dar tocmai i-am văzut pe băştinaşi cum se reîntorceau, cărând în mijlocul lor un alb pe care l-au legat fedeleş în mare grabă. Nu puteam să-l recunosc pe alb de aici de sus, dar puteam bănui că era vorba de Tkam.

Acum l-am recunoscut şi eu pe bătrânul preot care se apropia de focul sfânt. Acesta păşea fără să fie impresionat de larma de jos, către foc, unde, odată ajuns îşi începu ritualul de adorare. Se ridică, apoi azvârli ceva în foc, flăcările acestuia strălucinând brusc, apoi se reîntoarse din nou spre prăpastie, pentru a arunca o privire către defileu.

Jos, sălbaticii izbucniră în strigăte imediat ce îl văzură pe preot. Aceştia arătară spre prizonierul pe care îl duceau cu ei. Preotul le strigă să păşească mai încet cu omul pe cărare. Acesta, adică preotul, nu se grăbea, ci se gândea cât mai are să păşească până la defileu. Între timp puteam foarte bine să mă uit după Marian. M-am grăbit să ajung la marginea cazanului pentru a privi din nou în adâncime. Cu ocazia asta m-am uitat şi la prietenul meu.

Acesta se strecură până la colibă şi deschise uşa şubredă a acestuia. Îşi aprinse lampa de buzunar. Un ţipăt înăbuşit răzbătu până la mine, după care Marian dispăru în interiorul colibei. Am aşteptat cu sufletul la gură. După câteva minute apăru din nou prietenul meu ţinând după el o aborigenă. Aceasta se clătina uşor de parcă ar fi fost ameţită. Marian privea spre mine. I-am făcut un semn liniştitor, că nu era atât de important să se grăbească.

Acesta mă înţelese şi procedă ca atare. El îi dădu drumul tinerei fete, căută în buzunarul hainei sale, scoase o mică trusă de farmacie pe care o purta întotdeauna cu el, după aceea îi îndesă ceva fetei în gură.

Fără a se opri o conduse pe tânăra aborigenă prin gangul din stâncă. Cu puţin înainte de sosirea se opri în dreptul focului sacru şi aşteptă. Se gândea probabil cum va reuşi să o ducă până sus. În acelaşi moment răsună semnalul convenit cu Pongo. Marian privi înspre cărarea îngustă, recunoscându-l imediat pe uriaşul negru, i-am făcut un semn lui Pongo care îl grăbi, ciocnindu-se aproape cu Marian. Au fost suficiente numai câteva cuvinte, după care Pongo începu să se caţere ca o pisică. De abia ajunse acesta la mine, când îşi desfăcu o funie pe care o purta asupra lui şi o aruncă în jos. Marian prinse funia de mijlocul fetei după care uriaşul negru o trăsese sus aşezând-o cu grijă pe lespedea rece de stâncă. Am observat că fata dormea dusă. Apoi veni şi Marian sus, rămăsese numai Maha jos, lângă crăpătura din stâncă.

Marian mă lămuri că Suma se găsea în stare de transă. Ea băuse ceva ce o adusese în starea aceasta. Marian îi dădu o tabletă.

— Ea va dormi câteva ore, îmi mărturisi el, ceea ce îmi convine pentru că ne scuteşte de o supraveghere.

Pongo trebuia să meargă cu Maha în colibă unde trebuiau să se ascundă. Dacă bătrânul preot îl va aduce acolo pe Yunes Tkam poate că îi va reuşi uriaşului negru să îl salveze. După cazanul de stâncă nu se mai găsea nici un băştinaş.

— Şi ce se va întâmpla după ce îl vom fi luat prizonier pe bătrânul preot?

— Vom lua calea cea mai scurtă spre plantaţie şi o vom duce cu noi pe Suma. Yunes se va feri să mai vină încă o dată încoace, după ce a văzut cât de periculos este să te amesteci în treburile băştinaşilor. Mai ales când au de-a face cu religia.

— Poate că ar trebui încunoştinţate şi autorităţile asupra focului sacru. Jertfele omeneşti trebuie împiedecate cu orice preţ, Mariane.

— Trebuie să aşteptăm să vedem ce se întâmplă cu Yunes. După care vom acţiona. Dacă vor să-şi venereze focul sfânt nu am nimic împotrivă, fiecare are darul de a fi fericit într-un fel, atâta timp cât nu lezează integritatea altora.

Aici trebuia să îi dau dreptate prietenului meu. Nu aveau decât să se prosterneze cât vor în faţa focului sacru, noi va trebui să intervenim numai dacă se petrec jertfe umane.

Pongo se coborî din nou în cazan în timp ce noi am rămas să spionăm defileul cu ajutorul ocheanelor noastre, care se dovedeau acum de mare folos. L-am recunoscut pe Yunes Tkam. Tocmai acum apăru bătrânul preot în defileu şi îl privi cu mare interes pe prizonier. Ce se petrecea acolo jos în defileu nu puteam şti, dar în orice caz tânărul Tkam îi vorbea foarte energic preotului. În cele din urmă preotul făcu semn

la doi băştinaşi vânjoşi care l-au înşfăcat pe Tkam şi au pornit cu el pe urmele preotului care începu să urce cărăruia.

Puteam să urmărim în voie micul convoi. Bănuiam ce urma să se întâmple acum şi eram decişi să intervenim cu orice preţ. Dacă Yunes Tkam urma să fie sacrificat, trebuia să ne folosim imediat de armele noastre de foc, întrucât nu ar mai fi fost timp să coborâm în defileu. Speram de altfel să fie adus viu până la cazanul stâncos.

După aproape o oră, preotul fu pe coama muntelui atât de încet urca. Tkam fu aşezat jos în faţa focului, în timp ce ceilalţi doi purtători s-au îndepărtat, pornind în jos la o poruncă a preotului. Asta ne convenea de minune, misiunea noastră fiind mult uşurată.

Trebuia să facem dreptate şi să ne umplem acest timp supraveghind defileul, cazanul şi apoi iarăşi focul sacru. În cele din urmă veniră zorii. La primele raze de soare preotul se ridică din starea sa aproape cataleptică şi-şi aruncă privirea plină de cucernicie spre focul sacru, după care privi în adâncime. Strigă tare câteva cuvinte după care băştinaşii se aruncară la pământ, încremenind în această poziţie. Un zgomot uşor în spatele nostru ne atrase atenţia şi ne-am întors repede. Suma se trezise din somnul ei letargic şi privea derutată în jur. Nu ne recunoscu şi sări repede în picioare şi aşa cum reacţionă dădu impresia că noi am fi fost răpitorii ei.

Marian îi făcu semn să îşi păstreze calmul după care începu să se facă înţeles. Suma ştia puţin englezeşte şi aşa am reuşit să o liniştim. Am aflat cu această ocazie că nu-şi mai aduce aminte de nimic şi era foarte înspăimântată să se trezească aici. Marian îi povesti ce se petrecuse de când părăsise plantaţia şi până în acest moment.

Suma clătină numai capul neînţelegând nimic. Ne povesti că aplecat spre mica ei colibă de pe plantaţie, unde a băut ceva, după care a adormit.

Marian mă privi contrariat, acum ne-am dat şi noi seama ce s-a petrecut. Vreun băştinaş i-a pus ceva în apă şi a adus-o în această stare. Apoi s-a apropiat de verandă şi a auzit de focul sacru. După care a părăsit repede plantaţia pentru a ajunge până acolo. La întrebarea lui Marian dacă ea era una dintre preotese, nu primi nici un răspuns, nevoind să vorbească despre asta. I-am explicat să fie liniştită întrucât o vom duce înapoi la plantaţie, iar propunerea noastră o bucură foarte mult.

— Fraţii tăi au luat un prizonier, un tânăr alb, îi spuse Marian. Ştii cumva ce se va întâmpla cu el?

Suma se cutremură.

— Acesta va fi sacrificat când soarele va fi la zenit. Aşa vrea Kulah, zeul nostru.

Kulah, după credinţa băştinaşilor, aprinsese focul sacru.

— Ce ţi-ar fi făcut ţie fraţii tăi? se interesă mai departe prietenul meu.

— Suma ar fi fost şi ea jertfită şi o ştie prea bine. Suma nu mai este sora băştinaşilor.

Mai mult nu am putut afla de la ea. Până la amiază aveam timp suficient. Până atunci nu i se va întâmpla nimic lui Yunes Tkam. Nu voiam să aşteptăm chiar atâta, ci vroiam să începem acum pregătirile pentru eliberarea tânărului. Şi pentru asta trebuia să coborâm din nou, cu multă prudenţă versantul.

Am făcut întocmai. Suma rămase sus promiţându-ne că va sta liniştită. Bătrânul preot mai stătea pe marginea prăpăstiei vorbindu-le pe un ton monoton supuşilor săi, care îl ascultau cu evlavie. Trebuia să ne folosim de această împrejurare pentru a coborî repede jos. Marian începu primul coborârea. Am aşteptat până ce a ajuns la gangul îngust practicat în stâncă şi abia după aceea am început şi eu să cobor. Acum băştinaşii stăteau foarte aproape de focul sacru şi ne-am gândit dacă nu ar fi mai bine să-l eliberăm acum pe Yunes Tkam de legături. Acesta avea armele asupra sa şi putea foarte uşor să se apere de preot. În acelaşi moment se apropie şi preotul de foc. Se prosternă din nou în faţa focului şi rămase aşa aproape un sfert de oră. Ne-am strecurat încet înainte. Acum ne despărţeau doar câţiva paşi de Yunes Tkam. Ne-am ascuns în spatele unui bloc de stâncă aşteptând să vedem ce întreprinde preotul. Abia când acesta se ridică şi se apropie de prizonier aplecându-se asupra lui, Marian sări în picioare trăgându-l înapoi. Prietenul meu văzuse că vroia să-i îndese ceva în gură victimei sale, poate vreun somnifer care să-i rătăcească minţile, aşa cum a procedat şi cu Suma. Bietul preot tresări puternic, dar nu se lăsă surprins. Îl împinse cu putere pe Marian înapoi, când acesta se năpusti din nou asupra lui, sărind într-o parte şi dispăru după stâncă. Imediat după aceea porni pe cărarea îngustă care ducea înspre vale.

M-am gândit să îi iau urma, dar Marian îmi făcu semn să îl las în plata Domnului. Scoţând strigăte neînţelese, acesta cobora cărăruia cu o sprinteneală ce nu i-ai fi bănuit-o. Poate că nici nu era indicat să îl urmărim deoarece o mulţime de băştinaşi urcau cărăruia, venindu-i în ajutor.

Marian între timp îi tăiase legăturile tânărului Tkam. Acesta sări în picioare strângându-ne bucuros mâinile. Se

văzu scăpat de la moarte, întrucât nu mai spera în ajutorul nostru de vreme ce nu ne văzuse.

El ne povesti că odată ajuns acasă dormise câteva ore, apoi o pornise în toiul nopţii pentru a fi de faţă şi a o putea elibera pe Suma. Din păcate, căzu în mâinile aborigenilor care făceau de gardă după ce au fost avertizaţi de prezenţa noastră în junglă.

Acum sălbaticii se repeziră cu strigăte dezlănţuite pe cărăruia care ducea în sus. Trebuia să ne apărăm, dar toate acestea se puteau evita, nu doream să rănim, cu atât mai puţin pe cineva din rândurile noastre.

Trebuia însă să-i speriem. De aceea ne-am postat la capătul de sus al cărăruii şi am slobozit o salvă de gloanţe asupra atacatorilor, care mai erau încă destul de departe, fireşte fără intenţia de a-i nimeri. Aceştia s-au oprit câteva minute privind înspăimântaţi în sus. Bătrânul preot le vorbi însufleţindu-i din nou. Din nou au început să alerge neacordând atenţie împuşcăturilor noastre.

— Repede Robert, adu-l pe Pongo, nu mai are nici un rost să încercăm să îi speriem, sunt prea fanatici, mai degrabă aleg moartea decât să ne permită să scăpăm! Trebuie să ajungem din nou pe creastă, acolo sus, e singura noastră salvare!

Am încercat să-i urmez sfatul. L-am strigat din mers pe uriaşul negru să ne urmeze, apoi când acesta fu lângă mine, i-am relatat ce s-a întâmplat. Lui Pongo i-ar fi plăcut mai degrabă să-i înfrunte singur pe sălbatici, dar nu avea nici un rost. Marian îl rugă să-l tragă în sus pe Maha, iar noi o să venim în urma lui. Pongo îşi puse ghepardul pe umeri şi începu să se caţere sus. Îl urmă îndeaproape Tkam, apoi eu şi la urmă Marian.

Când în cele din urmă aborigenii au ajuns în vârful crestei unde ardea focul sacru, nu mai era nici un om acolo. Au descoperit imediat gangul îngust, dar se codiră să păşească înăuntru. Bătrânul preot care venise ceva mai în urmă şi care presupuse că noi am scăpat prin acel gang, începu să-i îndemne pe sălbatici ca să ne ia urma până la craterul cazanului pentru a ne captura. Prea puţin îi păsa lui câţi din fraţii săi au să plătească cu viaţa această tentativă.

Băştinaşii s-au năpustit iarăşi urmând instrucţiunile acestuia, dar au găsit cazanul gol, nimic nu se vedea în lung şi în lat.

Cât despre noi, ne-am întins pe stâncă, stând pe burtă pentru a nu putea fi văzuţi. Jos, sub noi, i-am auzit pe sălbatici făcând o hărmălaie de nedescris. Deodată, au amuţit

cu toţii ca la o comandă. Cu multă prudenţă privi Marian în prăpastie pentru a vedea ce se întâmplă. Ne făcu un semn liniştitor:

— Aceştia cred că ne-am făcut pur şi simplu invizibili, nici prin cap nu le trece că putem fi pitiţi pe după stâncile astea. Acum i-a apucat frica şi au îngenuncheat din nou în faţa focului sfânt. Cel mai nedumerit părea a fi bătrânul preot care stătea ca paralizat şi nu-şi poate imagina ce s-a putut întâmplat cu noi.

— Nu credeţi că ar putea să descopere şi ei calea de a ajunge aici sus pe stâncă, domnule Farrow? îl întrebă Yunus Tkam.

— Să sperăm că nu, altfel se va ajunge la luptă.

— N-ar trebui poate să vă purtaţi cu mănuşi cu sălbaticii ăştia! Ajunge să-i doborâm pe câţiva ca să-i sperii pe restul care îşi vor căuta salvarea cu fuga.

— Nu vreau vărsare de sânge. Oricum, vor dispărea destul de curând se aici. Dar să mă duc să-i supraveghez pe sălbatici în continuare.

Din nou se apropie cu prudenţă până la marginea prăpastiei, apoi îşi trase repede capul. În acelaşi moment izbucni un urlet îngrozitor jos.

— M-au văzut, întrucât privirea tuturor era îndreptată în sus, ne lămuri Marian. Acum fireşte că va trebui să ne apărăm, întrucât aborigenii ne depăşesc numeric. Cred că sunt vreo cincizeci în defileu şi aproape toţi se străduiesc să ajungă sus. Nu mai are nici un rost să ne ascundem.

Pongo se apropie până la marginea peretelui stâncos. Imediat ce încetă acest urlet îngrozitor, începu aproape simultan un bombardament cu bucăţi mai mari sau mai mici de stâncă, astfel că Pongo se văzu nevoit să dea înapoi. Acesta însă se răzbună imediat. Prăbuşi câteva stânci, urnindu-le singur în prăpastie. Câteva strigăte de durere au fost semnalul că o parte au fost atinşi. Întrucât aceştia nu aveau nici o acoperire, ne-am înscris şi noi ca participanţi activi la acest bombardament, constatând nedumeriţi că nu era cazul să facem uz de armele de foc. Aborigenii s-au retras imediat înspre cărăruia îngustă care le oferea protecţie, alţii luând-o spre gangul din stânci, încercând să se ascundă acolo. Cum nu le reuşi nici această tentativă, s-au grăbit spre cazanul de curând părăsit.

Pongo între timp, elabora alte măsuri de apărare şi căuta deopotrivă alte obiecte pentru contraatac. Reuşiserăm să zădărnicim atacul aborigenilor întrucât aceştia continuau să ignore care ar fi posibilităţile de a ajunge sus la noi.

— Dar cum vom putea noi la rândul nostru să scăpăm de aici, domnule? întrebă Tkam. Până la urmă va trebui să încercăm o străpungere.

— Încă nu am cercetat foarte bine toate stâncile, poate găsim totuşi o ieşire, veni răspunsul lui Marian. Până aici sus nu va îndrăzni să vină nici un băştinaş.

— Aşadar aveţi intenţia de a explora încă pe aici, domnule Farrow?

— Da, voi cerceta împrejurimile împreună cu Pongo în timp ce dumneata şi cu prietenul meu îi veţi ţine sub observaţie pe băştinaşi. Într-o oră sau două vom fi terminat cercetările.

— Aş fi bucuros să pot scăpa viu din toată tărăşenia asta. Nu am mai fost niciodată într-o astfel de situaţie. Va trebui să-mi fie învăţătură de minte pentru viitor.

Marian zâmbi la vorbele tânărului apoi dispăru împreună cu Pongo pentru a căuta o cale de evadare.

V
UN PREOT FANATIC

ACUM NU MAI AVEM de ce ne teme de sălbatici. Eram bucuroşi că nu mai eram nevoiţi să ne apărăm întrucât pietrele care căzuseră fuseseră un avertisment destul de serios. Cel puţin nu a curs sânge, abstracţie făcând vânătăile şi coastele rupte pe care le primiseră băştinaşii.

În timp ce Yunes Tkam se afla pe marginea prăpastiei ţinând sub supraveghere hăul şi focul sacru, iar eu urmăream gangul îngust şi cazanul, n-ar fi fost exclus ca unul sau doi dintre aborigeni să încerce să ajungă la noi, iar în acest caz nu i-am fi putut respinge la timp.

Deodată am remarcat că Yunus Tkam îmi făcea semne disperate. Am alergat repede spre el şi privind şi eu în adâncime, aproape că am scos un ţipăt de bucurie când i-am văzut pe sălbatici retrăgându-se.

Au luat-o înspre defileu şi au dispărut în pădure. Prin strigăte i-au îndemnat să li se alăture şi cei din cazan, care au început să alerge agitaţi fără a mai fi deranjaţi de către noi.

— De acum putem să ne întoarcem şi noi în siguranţă, domnule Bertram, nu avem de ce a ne mai teme. Cunosc un drum tainic prin zonă pe care nu cred să îl cunoască vreun băştinaş. Mi-am făcut semne şi mi-aş fi dat seama dacă lucrurile ar fi stat altfel.

— Nu mă prea încred eu în comportamentul acestor băştinaşi, Mr. Tkam. Mai degrabă bănuiesc că ni se întinde o capcană de către preotul acela viclean.

— Dacă va îndrăzni să o facă, nu voi avea nici o milă! Va fi primul pe care glonţul meu îl va atinge. Atunci nu va mai putea ataca nici un alb.

— Să aşteptăm până ce se va întoarce prietenul meu Mr. Tkam. Poate că-i va reuşi să găsească un drum mai bun. Stâncile se întind peste tot până în depărtare. N-ar fi prea bine dacă nu am găsi o cale de a scăpa din pustietatea asta.

— Nu m-aş da în lături de a coborî din nou cărarea îngustă care duce în vale, Mr. Bertram, ca să…

— Ca să daţi din nou în braţele băştinaşilor. Cred că stau acolo pitiţi după tufişuri, aşteptându-ne sosirea. Poate că s-au ascuns câţiva în peşteră.

— Poate că da, dar cu câteva salve din armele noastre i-am putea împrăştia.

Suma ne aştepta rezemată de o stâncă privind necontenit înaintea ei, părând să nu observe nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei, tremurând încă. Teama ei faţă de

bătrânul preot era evident foarte mare. Am luat loc lângă ea căutând să-i vorbesc. Nu mi-a fost uşor, dar în final mi-a reuşit.

— Ce crezi Suma, preotul acela foarte bătrân este foarte răzbunător? am întrebat-o eu.

— Se numeşte preotul Manu, mă lămuri ea. Este foarte puternic şi pedepseşte foarte sever.

— Te temi de el?

— Manu întotdeauna a urmărit-o pe Suma. De aceea eu refugiat la oameni albi. Nici acolo Suma nu se simte în siguranţă, crede că Manu o va găsi şi omorî.

— De ce ar vrea el să te omoare?

Suma tăcu, nevoind să mai continue discuţia.

— O să te păzim, nu trebuie să te mai temi de el niciodată.

— Oamenii albi nu pot să mă păzească. Manu mai puternic. Manu mai puternic decât toţi oamenii albi.

— Ai văzut şi tu că a fugit de noi. Suma, preotul cu toţi adepţii lui nu este mai tare decât noi, eşti în siguranţă cu noi şi voi vorbi cu domnul Remsdaal să nu te lase nici o clipă fără pază.

— Suma ştie că Manu o va omorî. Nimeni nu va putea să o apere.

Spunând astea amuţi, era evident că teama faţă de bătrânul preot era foarte mare, dar totuşi trebuia să facă ceva în această privinţă. După vreo două ore Pongo şi Marian s-au reîntors spunând că au găsit un pasaj secret, prin care puteam scăpa de aici, dar deocamdată nu ştiau unde duce. Nici el nu credea în retragerea băştinaşilor. Ne-a cerut să-l urmăm şi să nu ne preocupăm de soarta băştinaşilor fanatici.

L-am urmat sus, printre stânci, îndepărtându-ne tot mai mult de focul sfânt. Circa o jumătate de oră am rătăcit de-a lungul culmei stâncoase, după care Pongo, ce o luase înainte cu Maha se opri. Îşi desfăcu din nou frânghia pe care o purta cu el şi o coborî în adâncimea prăpastiei.

A, privit în jos, constatând că după vreo opt metri, acesta a atins un fel de platou, la care puteam avea acces. De acolo o cărare mică ne ducea în jos.

Pongo înţepeni frânghia de un colţ de stâncă, făcându-i un nod de lasou astfel încât de jos s-ar fi putut desface cu uşurinţă. Coborî primul după ce luă ghepardul cu el. L-am urmat pe rând şi noi, regăsindu-ne cu toţii pe un mic platou stâncos de unde ne putem relua coborârea. Din nou preluă conducerea după ce îl prinse pe Maha de zgardă. Am coborât neîncetat până ce am ajuns la o peşteră.

Până aici prietenul meu cercetase drumul, iar acum urma partea necunoscută. Întrucât nu ştiam unde duce trebuia să fim foarte prudenţi.

Cărarea pe care am apucat-o ducea într-un defileu care era situate spre vest, adică în direcţia contrară acelei unde pândiseră aborigenii. Cu spaimă am observat că acest defileu nu avea o lungime mai mare de o sută de metri şi nu era prevăzut cu nici o ieşire. Pentru a ieşi de aici din nou trebuia urcat masivul stâncos de unde veniserăm deja. Plini de consternare şi furie am privit în jur. Atenţia noastră a fost atrasă de către Suma, care cu privirile îngrozite privea în jurul ei. Se repezi la Marian de care se agăţă, scâncind necontenit. Acesta încercă să o liniştească întrebând-o ce are.

— Valea Morţii, murmură ea într-o engleză stâlcită. Suma şi oamenii albi trebuie să fie prudenţi. Nimeni nu a scăpat viu de aici.

Tăcu apoi, copleşită poate că a spus prea multe.

— Frumoase perspective, zise tânărul Tkam. Te pomeneşti că am ajuns pe un teren sfânt al acestor sălbatici? Dacă Suma ştie numele locului cu siguranţă că au fost oameni care au venit şi au plecat de aici.

— Cred că nu numai că a auzit de acest loc, dar chiar l-a văzut, fiindcă mi-a făcut impresia că l-a recunoscut.

— Ai mai fost aici Suma? o întrebă Marian.

Suma dădu din cap a încuviinţare. Marian insistă să ne spună totul şi aşa am luat la cunoştinţă de întreaga poveste.

Ea a fost într-adevăr una din preotesele focului sacru şi într-o noapte a adormit pe când era de veghe lângă foc. Manu a surprins-o şi a condamnat-o la moarte, dar a reuşit să evadeze. Ea s-a rătăcit în pădure şi a fost găsită de Remsdaal, chiar în momentul în care a fost ajunsă de către băştinaşi. Întrucât ştiau că albul nu o să le-o dea înapoi, au vândut-o acestuia.

Manu a auzit de aceasta şi a cerut-o pe Suma înapoi. Un băştinaş, adept al preotului, s-a strecurat în coliba ei, astfel încât i-a otrăvit apa, aşa încât aceasta nu mai ştia ce s-a întâmplat cu ea. Aşa se făcu că se întoarse singură la tribul ei care o predă imediat lui Manu.

— Deci tu cunoşti ieşirea pe unde am putea părăsi valea, Suma?

— Suma o cunoaşte, dar oamenii albi nu pot părăsi valea pentru că vor fi ucişi de un mare monstru.

— Tu n-ai fost însă omorâtă de acest monstru, Suma, râse Marian, l-ai văzut şi tu cumva?

— Mama spune că este un mare monstru care ucide toţi oamenii albi care încearcă să părăsească valea.

— Bine ticluit, replică Tkam. Bătrânul şarlatan vrea să vâre frica în oasele tuturor prizonierilor săi. Unde se găseşte ieşirea, Suma?

Aceasta arătă ceva spre fundul văii. Ne-am grăbit cu toţii într-acolo unde am găsit un bloc mare de stâncă grosolan alcătuită, posibil un fel de piatră de sacrificiu a sălbaticilor. Suma se cutremură văzând-o şi alergă cât putut de repede mai departe. Apoi în cele din urmă ne arătă o peşteră spunând că acolo se află ieşirea.

Peştera se dovedi a fi un tunel care ducea într-adevăr în pădure. După zece minute am lăsat în urmă valea morţii, îndreptându-ne înspre nord pentru a ajunge cât mai repede la ferma lui Remsdaal. Dar nu ne fu menit să avem un drum chiar uşor. Am fost nevoiţi să facem un mare ocol pentru a nu ne întâlni cu sălbaticii care se aţineau prin pădure şi fireşte ne pândeau. De abia către seară am ajuns la plantaţia unde sosirea noastră a produs mare bucurie.

Mr. Tkam, tatăl tânărului ne aştepta deja aici, presimţind parcă sosirea fiului său. A fost foarte bucuros să îl reîntâlnească.

Apoi a trebuit la rândul nostru să le relatăm aventura la care luaserăm parte. Ambii plantatori ascultau cu mare atenţie. Remsdaal se îngrijoră atunci când i-am relatat despre afirmaţiile Sumei.

— Nu cunoaşteţi ura acestor sălbatici, spuse el la sfârşit. Sunt foarte convins că bătrânul preot va sosi personal aici pentru a o lua pe Suma.

— Atunci ne vom pregăti pentru a-i ura un călduros bun venit, spuse Yunus Tkam. Chiar eu voi veghea să nu i se întâmple nimic Sumei.

— Îi voi face loc undeva aici în casă pentru a nu i se întâmpla nimic. Dacă vine cineva aici, nu se va mai putea reîntoarce. O încălcare a proprietăţii o voi pedepsi drastic.

Ochii fermierului scăpărară de indignare, ca şi cum s-ar fi pregătit într-adevăr pentru cineva care urma să-i încalce proprietatea. Îi arătă Sumei o încăpere mică unde putea rămâne până la noi ordine.

— Vreţi ca noaptea asta să o petreceţi pe iahtul dumneavoastră sau veţi rămâne în continuare oaspeţii mei, domnule Farrow, îl întrebă Remsdaal pe prietenul meu. Sincer să fiu m-aş simţi mai liniştit dacă aţi rămâne aici.

— Aşa m-am gândit şi eu, fiindcă sunt de părere că Manu va reîncerca să-şi recapete prizoniera, domnule Remsdaal.

Poate că va veni cu gânduri de răzbunare.

— Domnilor, rămâneţi vă rog aici la domnul Remsdaal. Aş vrea să vă fac o propunere, spuse Tkam. Pe plantaţia mea se găseşte ca musafir comisarul Theckle, pe care în disperarea mea l-am chemat atunci când fiul meu nu se reîntorsese. El şi-a adus cu sine şi două ajutoare. Acum o să călăresc până la ferma mea şi o să-i dau de ştire. În trei ore putem fi înapoi cu toţii.

— Excelent, atunci îi vom putea prezenta un raport oficial despre jertfele umane care se petrec prin pădurile astea. Autorităţile engleze vor şti cum să le preîntâmpine.

Tkam se ridică imediat, iar împreună cu el se ridică şi fiul său care îşi luă rămas bun, vrând să-şi însoţească tatăl. Am rămas numai noi cu Remsdaal, hotărând ca până la sosirea comisarului să nu mergem la culcare.

— Chemaţi, vă rog, pe unul dintre servitorii dumneavoastră şi daţi-i de ştire că timp de o oră nici unul dintre ei nu trebuie să circule pe afară, întrucât dorim să-l lăsăm liber pe Maha, ghepardul nostru. Dacă va veni Manu, cu siguranţă nu o să-i scape lui Maha. Poate că vom reuşi să-l predăm comisarului şi un prizonier.

— Minunat, domnule Farrow, voi dispune imediat să se procedeze în consecinţă. Noi vom rămâne pe verandă ca să vedem şi să aşteptăm evenimentele.

Remsdaal intră în casă pentru a da ordinele necesare. După un timp se întoarse şi îşi reluă locul obişnuit.

— N-aş fi crezut niciodată că un preot poate fi atât de formator, spuse el scrâşnind. După părerea mea, nu dispune de toate mijloacele pentru a o readuce în puterea sa pe Suma, chiar dacă asta i-ar cauza propriul lui sfârşit.

— Aveţi perfectă dreptate. Acum însă să fim cu ochii în patru şi să fim foarte liniştiţi pentru a putea supraveghea mai bine împrejurimile. Dacă Manu nu vine acum, atunci o va face cu siguranţă întruna din zilele sau nopţile următoare. Pongo va supraveghea cealaltă jumătate a casei şi lui nu-i poate scăpa nimic.

Am făcut linişte, concentrându-ne atenţia asupra zgomotelor ce veneau de afară. De fapt nu credeam ca Manu să vină atât de devreme, mai curând pe la miezul nopţii credeam că îşi va face apariţia.

Oricum trebuia să instalăm oamenii de pază de pe acum, dacă nu voiam să fim luaţi prin surprindere. Timpul trecu greu. Mai era puţin până la miezul nopţii când Maha se ridică deodată şi îşi întinse capul adulmecând. Până acum stătuse cuminte pe verandă şi nu dăduse deloc semne că ar fi

mirosit ceva. Pongo se ridică şi el. Ne făcu un semn zărindu-ne, ca şi cum ne-ar fi spus: Atenţie, acum începe reprezentaţia!

Ne-am ridicat şi noi, dar am continuat să rămânem pe verandă, în timp ce Pongo îl urmă pe Maha fără a face cel mai mic zgomot. Cât despre ghepard, acesta se mişca încet, ca o pisică. În acelaşi moment se auzi în casă un ţipăt teribil de ajutor dintr-un gât feminin, urmat imediat de un al doilea. Cel de-al doilea fusese scos de un bărbat înspăimântat de moarte. Am fugit într-un suflet de pe verandă dând un înconjur casei şi ne-am oprit abia lângă Pongo, care se străduia să elibereze o siluetă contorsionată din ghearele lui Maha, întinsă jos pe pământ.

— Este mort? întrebă Marian îngrijorat.

— Nu, *Masser* Farrow. Omul se preface dar se scoală îndată ce Pongo îl va sili.

Uriaşul negru voia tocmai să se aplece înspre acesta, dar tresări când bătrânul preot cu o vioiciune pe care nu i-ai fi putut-o bănui, sări în picioare vrând să-i apuce beregata însoţitorului nostru negru. În momentul următor fu culcat din nou la pământ de către Maha.

— Ce se întâmplă aici? L-aţi prins deja pe ticălos? răsună o voce necunoscută în spatele nostru.

Ne-am întors pe călcâie. Un om voinic ne ieşi în întâmpinare, urmat de alţii doi. Remsdaal îi întinse îndată mâna în semn de salut.

— Aţi venit exact la timp, Mr. Thekle! Tocmai am capturat un om care a pătruns în casa mea. Este preotul Manu, despre care v-a povestit familia Tkam, desigur.

— Sunt în cunoştinţă de cauză, fiindcă îl vom lua imediat în custodie pe acest individ. Dar ce fel de animal stă deasupra lui?

— Ghepardul nostru Maha, îi zâmbi Marian. Remsdaal ne făcu cunoştinţă, apoi se întoarse înspre Pongo cerându-i să-l recheme pe Maha.

Pongo dădu ascultare sfatului, dar în clipa în care preotul se simţi eliberat din strânsoarea animalului îşi duse repede ceva la gură. Comisarul interveni repede, dar nu mai putut împiedeca să nu înghită otrava. Manu se uita cu ochii plini de ură la comisar, strigându-i ceva, iar Remsdaal ne traduse imediat:

— Tu nu mă vei atinge, Manu merge la Dumnezeul său şi blestemă pe toţi oamenii albi.

Comisarul însă îl apucă strâns fiindcă exista posibilitatea ca totul să fie o înscenare a preotului. Îl legă fedeleş şi îl târî

până la verandă. Acolo îl sili să stea pe un scaun şi să nu se mişte. După zece minute pe scaun nu mai stătea decât un cadavru, întrucât Manu se otrăvise cu adevărat pentru a nu cădea în mâinile oamenilor albi.

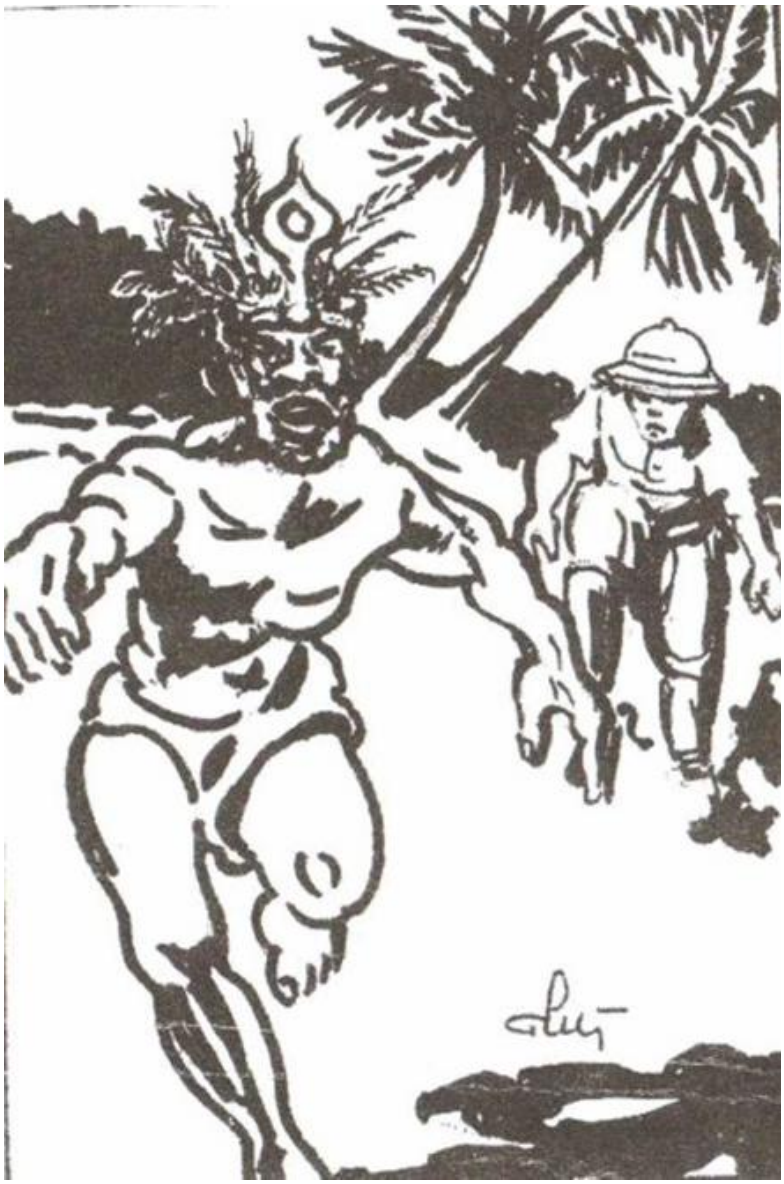

Thekle era foarte furios deoarece şi-ar fi dorit să îl captureze viu, pentru a avea un atu asupra aborigenilor. Ne promise însă că va face cercetări şi va raporta superiorilor săi că potrivit mărturiilor a trei oameni albi, băştinaşii mai practicau jertfele umane. El de capul lui nu putea întreprinde nimic fără ordinul superiorilor lui ierarhici.

Suma nu a fost convinsă că Manu a murit numai atunci când i-a văzut cadavrul.

Ea se ridică eliberată de o mare povară, acum când era sigură că Manu nu o va mai putea urmări.

Ea promise să rămână pe plantaţie servindu-l cu credinţă pe Remsdaal.

Noi am mai rămas încă două zile pe plantaţie, după care am ridicat ancora. Ţelul nostru următor erau insulele Samoa. Ce ma pătimit şi acolo va fi descris în unul di volumele următoare.

Sfârşitul volumului: **FOCUL SACRU.**

În numărul următor:

DIAVOLUL DIN TARAI.

Fiji
Rotuma
12°
177°
13°
Yasawa Group
Vanua Levu
Taveuni
Northern Lau Group
Koro Sea
Viti Levu
Suva
Nadi
Lautoka
Nausori
Kadavu
FIJI
Southern Lau Group
South Pacific Ocean
Oneata
Moce
Feet
Meters
10000
5000
2500
1000
500
3050
1525
910
305
153
Sea Level
0
50
100 mi

Insulele Fiji

Arhipeleagul Fiji este situat în sud-vestul oceanului Pacific, între 15-20 grade latitudine sudică. Este format de circa 500 de insule şi insuliţe de origine vulcanică sau coraligenă, dintre care doar 100 sunt locuite de o populaţie de 730.000 locuitori la o suprafaţă totală de circa 18.300 km². Capitala este la Suva (70.000 loc), pe insula Viti Levu. Oraşe mai importante: Sigatoka, Lautoka, Tavua, Nadi (locaţia aeroportului internaţional).

Principalele insule (în ordinea mărimii) sunt: Viti, Levu (10.500 km²), Vanua Levu (5.530 km²), Teveuni (560 km²), Lau (410 km²), Kandavu (321 km²). Mai există grupurile Mamanuca şi Yasawa, destinaţiile preferate de către turişti. Rotuma, situată la circa 500 km nord de arhipelag are un statut administrativ special în cadrul Fiji.

Cercetările arheologice au scos la iveală faptul că acest arhipelag a fost locuit încă din jurul anului 1.000 î.Ch.. În secolele VI-IX insulele sunt populate de melanezieni şi polinezieni. În anul 1643 insulele sunt descoperite de navigatorul olandez Abel Tasman, aflat în căutarea „marelui continent sudic". James Cook vizitează şi el insulele în 1774. Aşezarea permanentă a europenilor s-a produs în secolul XIX, mia precis în jurul anului 1830. Atunci când aici pătrund neguţători şi misionari. Din 1874 devine colonie britanică. În perioada 1870-1917 englezii aduc muncitori indieni care vor ajunge să reprezinte jumătate din populaţie.

Fiji devine independent în cadrul Commonwealth-ului la 10 octombrie 1970, iar anul următor devine membru al ONU. În curând apar tensiuni între populaţia melaneziană şi cea indiană, guvernul fiind perceput ca proindian. Ca urmare, în 1987 au loc două lovituri de stat militare, cea de-a doua având ca rezultat proclamarea republicii prezidenţiale. Imediat după aceasta, statul fijian este exclus din Commonwealth. Aceste lovituri de stat au avut drept rezultat emigrarea masivă a indienilor din Fiji, constituţia din 1990 consfinţind noua situaţie etnică.

Această constituţie este revizuită trei ani mai târziu iar în 1997 este adoptată o nouă constituţie, aprobată şi de comunitatea indiană. Ulterior Fiji este reprimită în Commonwealth. În 2000 are loc o nouă lovitură de stat urmată de două revolte ale militarilor. Curtea Supremă reinstaurează constituţia şi se ţin alegeri generale în septembrie 2001, democraţia fiind reinstaurată.

Stabilitatea nu durează mult, astfel că în decembrie 2006, ministrul apărării Frank Bainimarama organizează o nouă lovitură de stat forţându-l pe primul ministru să demisioneze şi pe preşedinte să dizolve parlamentul, totodată impunând şi starea de urgenţă. Commonwealth-ul întrunit la Londra decide suspendarea Fiji din această organizaţie.

Trebuie menţionat că pentru un stat cu populaţie relativ redusă Fiji are o armată destul de numeroasă având şi multe participări în misiuni ONU de menţinere a păcii.

Legende din Insulele Fiji

Băştinaşii din Insulele Fiji au un folclor bogat în legende şi obiceiuri, toate provenind din vremuri străvechi, de acum sute sau chiar mii de ani. Una dintre cele mai interesante legende este cea a celor care „păşesc pe foc”.

Aceasta povesteşte cum, cu mulţi ani în urmă, pe insula Bega, un trib numit Sawau trăia într-o zonă montană, într-un sat numit Navakeisese. În mijlocul acestui trib trăia un povestitor faimos, pe nume Dredre, care în fiecare seară, în jurul focului, spunea poveşti şi întâmplări neasemuite pe care membrii tribului le ascultau cu mul interes şi plăcere până târziu în noapte. Drept răsplată pentru acest har de povestitor, fiecare membru al tribului îi aducea câte un cadou în semn de apreciere. Cu o ocazie mai deosebită membrii tribului l-au întrebat pe Dredre ce şi-ar dori. Acesta le-a cerut fiecăruia să-i aducă primul lucru ce-l vor găsi în timpul vânătorii de a doua zi.

Un războinic pe nume Tui-na-Iiviqalita a plecat să pescuiască anghile într-un râu repede de munte. Primul lucru către l-a prins a fost o anghilă deosebită. Bucuros, porni în grabă să o ducă lui Dredre, când anghila luă chipul Zeului Spirit şi începu să se roage de Tui să-i dea drumul. Acesta însă refuză. Începu să-i promită tot felul de bunuri şi daruri în schimbul libertăţii sale, dar Tui refuză din nou. Asta până când Zeul Spirit îi promise puterea de a stăpâni focul şi în final Tui acceptă. Ca să probeze veridicitatea cadoului, Tui aranjă două şiruri de bolovani de râu între care aşeză lemne şi buşteni cărora se dădu foc. Atunci când bolovanii au devenit albi din cauza căldurii focului, Zeul Spirit l-a invitat pe Tui să i se alăture la o plimbare cu picioarele goale pe bolovanii încinşi. Tui constată cu uimire că nu simţea nici o durere.

De atunci, membrii tribului Sawau sunt capabili să meargă pe stânci fierbinţi sub îndrumarea urmaşilor direcţi ai lui Tui, având rang de mari preoţi. Anual, în sudul insulei Bega se organizează astfel de ceremonii de iniţiere la care iau parte câţiva membrii aleşi din fiecare sat al tribului Sawau.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro